

Y Edebiyat Dergisi arpu Z⁴³

ISSN: 2687-2307

Kasım - Aralık 2024

Fotoğraf/ Y.Mehmet GÖREN

Yasin MORTAŞ * Mustafa UÇURUM * Sündüs ARSLAN AKÇA * Akif DUT * Nafiz YILDIRIM
Mehmet GÖZÜKARA * Hasan SONGÜR * Arslan AVŞARBEY * Kazım GÖK * Arif Onur SOLAK
Haşim KALENDER * Nursel ÖZGÜLER * Mustafa IŞIK * Nihat MALKOÇ
Gülçin Yağmur AKBULUT * Mehmet OSMANOĞLU * Adil BAŞOĞUL * Muhammet Baran ARSLAN
Sadiye Esmâ KARABULUT * Hızır İrfan ÖNDER * Sevdagül AKYAR YILDIZ * Osman AKÇAY
Hürkan GÜLMEZ * Hasibe Nur GENÇ * Kadir KÖSE * Faik KUMRU * Cemal KARSAVAN
Ömer KARSLI * Nurkan GÖKDEMİR * Seçkin ÜRKMEZ * Nimet ÖNDER
Mustafa Kemal ERDOĞAN * Ezgi ELÇİN * Muhammet ÖZDEMİR * İlker GÜLBAHAR

Edebiyat Dergisi Yarpuz

ISSN: 2687-2307

Sahibi
Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni
İlker GÜLBAHAR

Editör / Mizanpaj
Kazım GÖK

Yayın Kurulu
İlker GÜLBAHAR
Kazım GÖK
Mehmet OSMANOĞLU
Akif DUT
Haşim KALENDER
Mehmet GÖREN

Son Okuma
Akif DUT

Fotoğraflar
Ön Kapak: Mehmet GÖREN
Arka kapak: Kazım GÖK

Yazışma ve Gönderi Adresi
Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
A101Market Yanı Kat:1 No: 18/B
Afşin/Kahramanmaraş

www.yarpuzedebiyatdersisi.com
Mail:yarpuzedebiyatdersisi@gmail.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi
Instagram: yarpuzedebiyatdersisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 5 Sayı: 43 (Kasım-Aralık 2024)
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir. Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

Kırk Üçüncü Yarpuz

İçindekiler

- Şiir Rengi / Yasin MORTAŞ / 3-4
Antoloji Hazırlamak da Bir Sanattır / Mustafa UÇURUM / 5
Şaha Kalkan Zulüm / Sündüs ARSLAN AKÇA / 6
Emanet Kokular / Akif DUT / 7
Hanifi Yılmaz'ın "Aşka Muhatap Sensin"
Şiirine Farklı Bir Bakış / Nafiz YILDIRIM/ 8-10
Düşmemiş / Mehmet GÖZÜKARA / 11
Hayatın İçinden Kısa Kısa / Hasan SONGÜR / 12
Vergi Paketi Taslağı / Arslan AVŞARBAY(Mülki) / 13
Göçebe Kar / Kazım GÖK / 14
Fişi Çekilen Travma / Arif Onur SOLAK / 15-16
İnsanlığın Gereği / Haşim KALENDER / 17
Dondurma / Nursel ÖZGÜLER /18-20
Al Fistanlım / Mustafa IŞIK / 21
Hünkar Hacı Bektaş Veli / Nihat MALKOÇ/ 22
Gönül Abla / Gülçin Yağmur AKBULUT / 23
Bağban Güzeli / Mehmet OSMANOĞLU / 24
Memleket Efkârı / Adil BAŞOĞUL / 25
Destan-ı Maraşeyn / Muhammet Baran ARSLAN / 26-27
Denk Değil Terazide / Sadiye Esmâ KARABULUT / 28-29
Berceste Beyitler / Hızır İrfan ÖNDER / 30
O Sen Ol / Sevdagül AKYAR YILDIZ/ 31
Sevgi / Osman AKÇAY (Seğmenoğlu) / 32
Dumanlı Düşünceler / Hürkan GÜLMEZ / 33
Ebrarı Bâ / Hasibe Nur GENÇ / 34
Değer Verme Hiç Değmez / Kadir KÖSE / 35
Peri / Faik KUMRU / 36
Gel Gör İstersen / Cemal KARSAVAN / 37
Evlilik ve Huzur / Ömer KARSLI / 38
An/Sızın / Nurkan GÖKDEMİR/ 39
Aşk Sezgisi / Seçkin ÜRKMEZ / 40
Yara / Nimet ÖNDER / 41
Sevgiyi Alıp Geldim / Mustafa Kemal ERDOĞAN / 42
"Koca Dünyaya Küçük Öyküler" / Ezgi ELÇİN /43
Vedaların Gelişi / Muhammet ÖZDEMİR / 44
Riyasız /İlker GÜLBAHAR / 46

Şiir Rengi

Yasin MORTAŞ

*Sen kı**aşk fotosentezi*

a.

Yağmurlar giyinmiş
bir zamanla geldik buraya
benim üzerimde A d e m gömleği
senin üzerinde Havva titremeleri

Sonra düşürdük mısraımızdan aşk kelimelerini

b.

Biz

üşüyen duyguların üstünü
seninle örteriz

tozlu kelimelerini
yıkayıp asarız
yalnızlık balkonlarına

Ey Kalemin

Kâğıtsız ağrısı/şehrengiz
acının satırbaşı
sevincin imlası
ve üzülme çiçeği

yine

bu lekeli kentlerde
yanlışımızla kaldık biz
/ ve silgisiz

*bu sabah**senin dilinle yazılan**bir kıtap sordum sahaflara**/ yağmurdan sonra**gelir dediler*

Biz seni

iklimlerden hüznün mevsimi biliriz

c.

Kelimelerin ısısı
kuyulardan çekilen ay ışığı
gecemize sarkıt özünü

Yakup'un gözündeki manalardan
bir bakraç su al yine

kanı aşka batmış Züleyha'nın
rüyalarına Yusuf bakışları serp

Ey

rüyalarımızın mütebessim şehri
yorumla bize yıldız bahçelerini

*ben / unuttum**sana anlatacağım düşleri*

Bilinç çölümüzün bilge suyu
içimize örülen yası örsele
ve hayata sinmiş karanlığı
çek gözlerimizden
siluetini şuurumuzdan silme

d.

Uzun saçlı gün
gece belikli elif
acılarla taranan sevgili

senin saçların

gece için kesildikçe

bir vaveyla tutanağı mühürlenir sözlüklere

*sen yine**sessizliği**kusursuz bulutlardan**dinle*

Çıglıkları

harf harf yakan

çağrının çerağı

sükutun rüya tutuşturan çingisi

içimizin öğütölmüş başağı

ön ateşi duyguların

son kelimesi yanmanın

tashih edilen acıların alevi

imgeleri hece hece ayrıştıran

ve çağın ağrısını kemik gibi dilimizde tutan

sen yine
zamanın imlecini
ruhumuza ezberlet

ve mayalanmış gizini
içimize fısılda
lirik çingılar sıçrat penceremize

*kanın
kaynama saati
senin vuslatınla
başlasın*

e.
Ey
his evimiz
ve hüznün ahengi
yak üşüme ritmimizi
-vakit çok akortsuz-
Muhayyilede raks eden kız
gel otur
bir beyitlik kalbimize

*İftar çöreklerine benzeyen teninden çıkan
buğuyu sal ruhun korlu odalarına da
halleri yakmasın
açılmamış çiçeğin solgun alfabesi
dur
zaman
çok
yorgun
tut dudaklarında kıvıldaayan mısraı
sükut et
ve dinlen
ve yağmur karıncalanmalarıyla telaşını süsle de
serinle
yüzümüzün soğuk yanlarına bakmadan
üfle sükutun manasını*

f.
Senin alfabenle
girilen her kapıya
aşk kapısı gibi girmeli

Sen
hiçliğin defterinde
içimize dürülmüş
dramsın

bükülmemiş
harflerle yazılansın
batırmadan kalbe

ki/
cebindeki saklanan aşk dili
serçe kuytusudur
düşler kanatlandırın

Hiçin rengine bulanıp bulanıp
hayalleri boyayan mihman
yoğun düşler odasında
yeryüzüne dağ gibi yaslanan
hatıraları damıt
dizelerin pırıltısını
içir göğünden

*kıvıltısız mevsimleri terlet bize
Sonra
uyandır
şerh ettiğin sırları
hakikat ırmaklarından*

yokluğun
etimizde kıvıldaayan
var olmanın remzi olsun

Sen/ki
ilhamın önünde
sevgilinin fotoğrafına bakan
muti

Ey aşkın mayası
ruhun
silinmez
rengi
asrın
uyaksızlığına bırakma bizi.

-Hasan Ali Kasır'a Rahmetle-

Antoloji hazırlamak edebiyat dünyası ile bir ünsiyet kurmaktır. Geçmişten başlayıp yaşanan zamana dek uzanan çizgide dikkate değer isimler bir araya getirilerek bir edebiyat tarihi haritası da oluşturulmuş olur antolojiler ile.

Temalar, kişiler üzerinden oluşturulan bu tür çalışmalar; işlenen konular ve ele alınan kişiler bağlamında edebiyat tarihi anlamında da önemli eserlerdir. Uzun ve meşakkatli bir süreç sonunda vücuda getirilen antolojilerde özgün konular, seçilen şair yelpazesinin genişliği gibi ayrıntılar ortaya çıkan çalışmanın dikkat çekmesi, kalıcı olması anlamında farkındalığı olan detaylardır.

Edebiyat öğretmenliği, TRT'de prodüktörlük görevlerinde bulunmuş olan H.Ali Kasır, aşk, hüznün ve ayrılık temalarını yoğun olarak işlediği şiirleriyle tanınan bir şairimizdi. Edebiyattan beslenme noktası olarak hem halk edebiyatına hem de divan edebiyatına yakın olan Kasır, şiirlerinde bu iki edebiyatımızın da izlerini son derece başarılı kullandığı örnekler vermiştir.

İlk şiir kitabı Delal'dan, son kitabı Yorgun İkinciler'e uzanan çizgide dergilerde yayınladığı şiirleriyle yaşadığı dönemde adından söz ettirmiş bir şairimiz olmayı başaran Kasır, genç sayılacak bir yaşta aramızdan ayrılmasına rağmen bıraktığı eserlerle adının yaşamasını sağlamış kıymetli bir şair ve yazardı.

Antolojilerle Dolu Bir Hayat

Hasan Ali Kasır; şiir, yazı çalışmalarının yanında akademik çalışmalar da yürüten çok yönlü bir edebiyat adamıydı. Fakat o, asıl çabasını "Güldeste" serisi için harcamıştı. İnternetin adının bile anılmadığı 90'lı yıllarda mektup aracılığı ile kurduğu irtibatlarla bugün de ilgiyle okunan antolojiler oluşturmuştu. Edebiyat dünyasında tanınan şairlerin yanında, kitabı olmayan, genç, sadece dergilerde yazan şairlere mektupla ulaşarak ya da çeşitli edebiyat dergilerinin içine konan notlarla şiirler toplayarak edebiyatımızın en kapsamlı antolojilerini hazırlayan Hasan Ali Kasır, ne yazık ki on beş serilik antolojilerin birçoğunu göremeden 2000 yılında aramızdan ayrıldı.

Genelde bir konu etrafında oluşturulan antolojilerde işlenen temalar "aşk, anne, İstanbul" üzerine yoğunlaşırken, Hasan Ali Kasır'ın antolojilerinde; "hüznün, öğretmen, tabiat, bahar, Mevla, ölüm, isyan" gibi konular yer alarak farklı bir güldeste serisi okuyucular ile buluşturulmuştu.

Şiir Bir Haberci midir?

Bir alınyazısıdır ölüm ama bazen onun gelişinin habercilerini de aramıyor değiliz. Ölüm Hasan Ali Kasır'ı

2000 yılında henüz kırk yedi yaşındayken yakaladı. "Bir Eylül Akşamı" şiirinde dediği gibi hüznün dolu bir vakitte. Ölüm üzerine yazılan yazılar artık kalıplaşmış yazılardır. Ölen kişinin hakkında iyi şeylerden söz edilmeye çalışılır. Hasan Ali Kasır da aramızdan ayrıldığı anda, kalanlar hep güzel şeyler söylediler. Çünkü o Erzurum'un samimiyetini şiirine, kalbine nakşetmiş bir şairdi. Kalbini tanıştığı herkese samimiyetle açan bir gönül insanıydı.

Antoloji Hazırlamak

Günümüzde antolojilere çok sık rastlamıyoruz. Yapılan çalışmalar da eski samimiyetten uzak görünüyor. Tek tip, belli kesimlere seslenen, hazırlayan kişinin ruh halinin ötesine gidemeyen, şiirden çok ideolojik kaygılarla hazırlanan bu çalışmalar ne yazık ki sessiz sedasız bir köşede duruyor.

Bir de antoloji hazırlamayı ticarî boyuta çekenler var ki onların çalışmaları büyük bir vahamet içeriyor. Bu tür antolojilerde yer almanın tek şartı kitabı hazırlayan kişinin hesabına gönderilecek olan hatırı sayılır bir meblağdan ibaret. Ücreti yatıran herkes bu antolojilerde yer alabiliyor. Yazılanın şiir olup olmaması ya da şiir gönderenin şair olup olmaması çok da önemli değil.

Antoloji hazırlamak, şiirleri bir araya getirmenin ötesinde, her birini birbiriyle diyalog kuracak şekilde bir esere yerleştirmeyi gerektirir. Her bir şiir, kendi içsel dilini ve ritmini taşır, ancak antolojide yer aldığı an, bir bütünün parçası olur. Şiir, tek başına da güçlüdür, ancak bir araya geldiğinde daha geniş bir anlatının parçası olabilir. İşte bu noktada, şiir antolojisi hazırlamak, şairlerin tekil seslerinin çoklu bir orkestraya dönüşmesini sağlamaktır.

Bir antoloji yalnızca şiirlerin sıralandığı bir liste değil, aynı zamanda şiirlerin birbirine bir anlamda "bağlandığı" bir yapıdır. Şairlerin dilindeki çağrışımlar, temalarındaki örtüşmeler veya zıtlıklar, antolojinin derinliğini ve dokusunu oluşturur. Bazı şiirler birbirini tamamlar, bazıları ise birbirine karşıt bir duygu oluşturur. Bu çeşitlilik, okuyucunun zihninde bir fikir ya da duygu yelpazesi açar. Belirli bir temanın etrafında şekillenen bir antolojide, her bir şiir o tema üzerinde yoğunlaşan okuyucular için yeni pencereler açar.

Antoloji hazırlamak bir sanattır. Seçkin eserleri bir araya getirmek, onları okuyucularla buluşturmak da edebî bir duruş meselesidir. Bu yüzdendir ki antolojiyi hazırlayan kişinin şiir bilgisi ve zevki hazırladığı çalışmada kendine bir karşılık bulur. Hasan Ali Kasır'ı bir kez daha rahmetle anıyorum. Emeğin ve hakkaniyetin gözetildiği çalışmalara kavuşmayı diliyorum.

Sündüs ARSLAN AKÇA

Şaha Kalkan Zulüm

Mahşerin kundağında sakladığı günahla
Umut doğuruyordu kara bağlayan güne.
Sükût meclislerinde ak pak görünen vahla
El pençe divan durup imanı astı düne,
Mahşerin kundağında sakladığı günahla.

Islık çaldıkça hüznün kalbe ayaz vuruyor.
Dağın öte yüzünde isimsiz kahramanlar
Titreyen dudakları sorguluyor, soruyor.
Can bedenden sökülüp ayrıldığı zamanlar,
Islık çaldıkça hüznün kalbe ayaz vuruyor.

Savaşın siyah yüzü kara bulutlar gibi
Üzerime çöküyor mazlum imdat dedikçe.
Neredesin ey insan, ölüm soluyor sabi!
Ve yürekler dağlanıp ağıtlar söyledikçe
Savaşın siyah yüzü kara bulutlar gibi.

Acının yastığına baş koyan anaların
Enkazlar arasında feryatları duyulur.
Kanla tenleri yunan şu körpe sunuların
Bombalar eşliğinde kabirleri oyulur,
Acının yastığına baş koyan anaların.

Firavunlar toplanmış ateşin etrafına,
Kadeh tokuşturuyor canı sardıkça toprak.
Zihni fukara olan dönmez Hak tarafına,
Ölüm bizden oldukça kımıldamıyor yaprak,
Firavunlar toplanmış ateşin etrafına.

Tükenmez yeryüzünde Ebu Cehil ve Lehep,
Cehennem harı ile bekler zulüm şahını.
Üzülme sen Filistin, Rabb'in seninledir hep!
Duyar mı müminler de mazlumların ahını,
Tükenmez yeryüzünde Ebu Cehil ve Lehep.

Emanet Kokular

Akif DUT

bir çiçeği koklayacak gücümüz yok artık
yürüyerek tamamlarız günleri
sırtımızı dayadığımız dün eksilir pencerelerden
yana yakıla tüketiriz yönleri

artık hiçbir şey eskisi gibi ölmez
rafa kalkınca dert ve tasa
ticaret zirve yapar kahveler telve
görünür kılarız ağlamaklı yüzümüzü
ölmek en çok gariplere yakışır
çünkü en güzel ölüm bu şehirde gelir
kader kıyıya vurur
eksile eksile yürüyen yetimleri
girerler toprağa güle güle

solmaya başlayan bir gül
hangi renge emanet eder kokusunu
hangi kuyu bekler Yusuf'u
ve biz soğuk ekranlara dalıp
gözyaşından oluşan bir anneyle karşılaşınca
biraz dua ekleriz avuçlarına belki
son kuşatmada ölen çocukların
sonra unuturuz tüm bunları
utancımızı gizleyip
boş bakışları kuşanırız...

Nafiz YILDIRIM

Hanifi Yılmaz'ın "Aşka Muhatap Sensin"
Şiirine Farklı Bir Bakış

Günümüzde şiir, yeniden güç kazandı dersek yanlış olmayız herhalde. Bir dönem şiirin de şairin de pek itibarı kalmamıştı madde ağırlıklı yaşayan dünyamızda. Ama son zamanlarda yeniden, bir nebze de olsa teşbihte hata olmaz, maddi hazlarımızın doyuma ulaşmasıyla birçok sanat dalı gibi şiir de itibar kazanmaya başladı. Şiir aslında her dönem gücünü muhafaza etmiştir, kimi zaman yaşanan savaşlarda ve duygu yoğunluğunun fazla olduğu anlarda şiir biraz daha öne çıkarak kendini daha güçlü hissettirmeyi bilmiştir. Son zamanlarda şiirin önem arz etmesindeki etkenlerin başında bize göre ekonomik refah seviyesinin yükselmesi gelmektedir. Çünkü insanların yaşam kaliteleri artırdıkça sanata ve edebiyata olan ilgileri de artmaktadır.

Bu bağlamda şiirin tekrar sevilmesi, güç kazanması şüphesiz bizleri sevindirmektedir. Çünkü M.Emin YURDAKULUN'un "Unutma ki şairleri haykırmayan bir millet / Sevenleri toprak olmuş öksüz çocuk gibidir." ifadesine yürekte amenna diyenlerdeniz. Aslında şairlerin her dönem sesleri yüksek çıkmıştır ve çıkıyor da... Çünkü onlar toplumun en ince, en hassas ruhlu insanlarıdır ve toplumu en iyi onlar gözler ve de bu gözlemleri ruh imbiçlerinden süzülüp kelimelere dökülerek kanatlanır. K.Maraş'ımız da bu hususta bayraktar illerimizden şüphesiz ilkidir. Bu iklimde şiir ve şair her dönem kıymet görmüş ve topluma ışık olmuştur. Biz dahi burada, bu iklimin yetiştirdiği güzel insanlardan biri olan şair Hanifi Yılmaz'ın bir şiirini incelemeyi uygun gördük. Bütün şiir tahlillerimizde söylediğimiz gibi şüphesiz tahliller kabul görmüş, elden ele gezen değerler için yapılır, ancak tahlillerimizi sadece meşhurlar için kullanmamız haksızlık olur diye düşünmekteyiz. Bu bağlamda Hanifi Yılmaz şairimizin de bir şiirini kendisine ve sanatına olan saygımızın gereği olarak tahlile değer gördük. Umarız şairimiz de şiiri de gereken ilgiyi görür.

Şiiri şekil yönünden incelediğimizde, şiirde beyit nazım birimi ve aa ba ca da ea.. şeklinde kafiye dizilişi görülmektedir. Yine gazel tarzına yakışır "gülzarım, terennüm meşk, şâd, vuslat, cânan,

mavera..." gibi sözcüklerin de kullanıldığı görülmektedir. 14'lü hece vezniyle yazılıp 7+7 sağlam duraklıdır. -sın gönül'lerle redif; - an'larla tam kafiye yapılmıştır. Şiir, ilk bakışta tür olarak lirik gibi görünse de didaktik bir şiirdir.

Tahlile başlarken önce şiire seçilen başlık hakkında konuşmakta fayda var, bu başlık aslında her şeyi anlatmaktadır. "AŞKA MUHATAP SENSİN" Hakikat ne kadar bilinçli seçildi bilemeyiz ama anlam derinliği olan bir başlık. Şüphesiz aşka muhatap insandır. İnsanların ne kadarı bunu idrak cihetindedir bilinmez. Ama kâinatın yaratışının temelinde aşk vardır. Yüce Yaratıcı, Efendimize olan aşkını bir kutsi hadiste "Seni yaratmasaydım, âlemleri yaratmazdım" buyurmaktadır. Yine Mevlana Celaledin-i Rumi Hazretleri. "Göklerin dönüşünü aşkın dalgalarından bil, aşk olmasa idi dünya donar kalırdı." buyurmaktadır. Aslında bir bakıma kâinatta aşkın dışında bir şey yoktur dersek yanlış olmayız. Fuzulî'nin; "Aşk imiş her ne var âlemde, ilim bir kıl ü kal imiş ancak." ifadeleri bir bakıma bütün hakikati gözler önüne sermektedir. Kısacası yaratılışımızda aşk vardır, içimiz aşk, dışımız aşk bilene... Onun için aşkın muhatabı da her daim insandır.

Ömür nasılsa geçer, aşka inansın gönül
Muhabbet lazım dosta, buna inansın gönül

İnsanoğlu dünyaya gelişinden ölümüne kadar olan serüveninde ne kadar şuurlu yaşıyor bilinmez, ama bu dünya denilen meyhaneye yolu düşenlerin akıbetleri hep ölümdür. Hayat bir şekilde yaşanacak ve son bulacaktır ama aşkla ama gafletle yaşanmış olsun. Nerden gelip nereye gideceğini bilen insanlar hep şuurlu ve güzel yaşamış ve iz bırakmışlardır. Âşık olan gönüllerde ve dillerde ise hep sevgilinin muhabbeti vardır. Âşık sevgiliden gayrının ne muhabbetini çeker ne de sohbetini yapar.

Terennümle gülzarım, meşk içinde şâd olur
Cânânın bir hüsnüne, bırak aldansın gönül

O sevgiliyi anınca gönlüm neşeleniyor ve isteğine erişmiş bir halde gül bahçesine dönüyor her şey. Sevgilinin olduğu her yer âşık için cennetten bir yerdir, gül bahçesidir. Sevgilinin güzelliğine, cema-line bırak da aşığın gönlü aldansın, meftun olsun. Başka ifadeyle kâinatın sahibi cennette cemalini gösterecek ve kâinatın sahibinin güzelliğini gören cennet ehli seyre doyamayacaklardır. Maddi anlamda âşık da hep sevgiliyi arzular, düşler ve onun olduğu her yer sanki gül bahçesine döner, teşbihte hata yok...

Muhabbet pınarları, aşk içinde çağlarken
Zemzem aşkın sırrında, içtikçe kansın gönlü
Vuslatı kolay sanma, sabır kanlı gömlektir
Giymeyen aşk ne bilir, çöllerde yansın gönlü

Buradan itibaren şiirde tasavvufi bir hava kendini yoğun bir şekilde hissettirmektedir. Sevgilinin muhabbetini yapanlar aşkın verdiği sarhoşlukla çağlayıp coşmaktadırlar. Ve onların muhabbet ederken içtikleri de zemzemdendir, çünkü âşıkların aşk şarabı zemzemdendir ve bunu da içmeye kanmazlar. Onun için şair, aşkın sırrı zemzemde gizlenmiştir ve bunu içenler de bu sırta yani aşkın sırrına ermiş kimselerdir demektedir. Ayrıcabu sırta da ayrılık yani hicran vardır. Sonra aşkın mayasında, kitabında kavuşmak da yoktur. Âşık hep hicran içinde perişan ve yaralıdır, hep sevgiliye kavuşma arzusu içinde olsa da bu kolay bir şey değildir. Ve aşkın en zor tarafı da sabır kuşanmaktır. Bu dize de “kanlı gömlek” tamlamasıyla Hz. Yakub’a (a.s) telmih yapılmıştır. Yakub’un (a.s) işi de Yusuf’un (a.s) kanlı gömleğine sarılarak sabır kuşanması yıllarca. Yine Eyüp’a (a.s) da atıfta bulunularak sevgiliye kavuşmak için sabrın ve acının ne kadar önemli olduğu belirtilmiştir. Sonra sabır kuşanmayı bilmeyenler, kanlı gömleği giymeyenler aşkın ne olduğunu da bilemezler. Mecnun gibi çöllerde deli divane gezmedikçe gerçek âşıklardanda olamazlar... Kısacası aşığım dersin Eyüb (a.s) gibi Yakub (a.s) gibi dahası mecnun gibi çöllerde deli divane olmak gerektir. Bunları göze almayanlar da aşığım demelidir.

Sonra “Sevdada safa umanlar sevdayı bilmeyenlerdir.” denilmiştir ki aşkta rahat ve huzur da yoktur... Kısacası sevgiliye ulaşmak kolay iş değildir...

Kapatma kalp kapısını, hicran bitecek bir gün
Aşk zahmeti fırsattır, her an dayansın gönlü

“Kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur.” Ve Allah’a da ancak kalp kapısından geçilerek ulaşılabilir. Hz. Peygamber (SAV) bu hakikati şöyle ifade eder: “Allah sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz, ancak kalplerinize ve amellerinize bakar” Demek ki âşık kalp kapısını kapatmayacak ki sevgiliye (Allah’a) ulaşabilsin. Âşıklar için dünya sürgün yeridir, sevgiliden uzak düşme,ayrı kalma yeridir. Ne zaman ki ruh teslim edilir, sevgiliye o zaman ulaşılır. Mevlana’nın ölüm gecesini (şeb-i arus) düğün gecesi kabul ettiği gibi. Ve o güzelin aşığı olmak da zahmetli bir iştir. Pir Sultan’ın;

“Güzel âşık cevrimizi
Çekemezsin demedim mi
Bu bir rıza lokmasıdır
Yiyemezsin demedim mi”

Yüreği ve diliyle herkes o kapıdan geçemez ve sevgiliye ulaşamaz. Aşk, zahmetli bir iştir, yine aşk zahmeti de bir fırsattır ki sevgiliye de ancak bu zahmete katlananlar ulaşabilir ve şair kendi yüreğine seslenerek bu zahmette fırsat vardır, ey gönlü buna dayan demektedir.

Şu âlemde boş yere, yaratıldım sanma hiç
Aşka muhatap sensin, cansın cânânsın gönlü

Kâinatın yaratışında aşk vardır ve aşk sırrının muhabatı da insandır demiştik. Yüce Mevla “Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım” buyurmaktadır. Şairimiz de İnsanın (kendisinin) boş yere yatılmadığını aşka muhatap olanın da kendisi olduğunu ifade ederek, hem seven hem de sevilenin kendisi olduğunu söylemektedir.

Yılmaz eşyayı terk et, maveraya yürürken
Hakk'ın her cilvesine, çoktan hayransın gönül

Şiirin belki de mana derinliğine sahip beyti burasıdır. Sanki bu iki dize bütün şiiri sırtında taşımaktadır. Şairimiz, kendisine seslenerek; Yılmaz, ötelere yürürken eşyayı yani dünyayı terk et, dünyaya sırtını dön diyerek yüreğindeki sevdasını ve yolunu bize göstermektedir. Burada kesin bir ifade var ki o da şairin ötelere (sevgiliye) yürüyor olmasıdır. Kendisinin bu yolculukta da maddeyle uğraşmamasını dünyayla irtibatını kesmesini söylemektedir. Çünkü bir gönülde iki sevda barınmaz, ötelere yolcusu olduğunu ve hakkın divanına da ancak dünyadan ve içindekilerden vazgeçmekle ulaşabileceğini söylemektedir. Yine kendisine seslenerek sen, Hakk'ın cilvesine, sırrına, hikmetine çoktan hayransın, âşkınsın; O'nun hakikat sırrına erenlerden, hayran olanlardansın diyerek bizlere nerelerde olduğunu göstermektedir. Sonra bu hayranlığının da yeni değil "çoktan" olduğunu yani bu sırra uzun zamandır sahip olduğunu söylemektedir. "Çoktan" ifadesi mana ve derinlik itibarıyla sanki şairin bütün sırrını saklamaktadır. Ve bir binanın ana sütunu gibi bütün şiiri omuzlamıştır dersek yanılmış olmayız. Çünkü şiir kelimelerle örülmüş bir inşaadır, şairimiz de seçtiği her kelimenin anlam derinliğine ve gücüne dikkat etmiştir. Yukarıda da izah ettiğimiz gibi bu kelime (çoktan) bilinçli seçilmiş ve şairinin bütün sırrını saklamaktadır. Bize göre de şiir zaten budur... Selam ve dua ile..

AŞKA MUHATAP SENSİN

Ömür nasılsa geçer, aşka inansın gönül
Muhabbet lazım dostu, buna inansın gönül

Terennümle gülzarım, meşk içinde şâd olur
Cânânın bir hüsnüne, bırak aldansın gönül

Muhabbet pınarları, aşk içinde çağlarken
Zemzem aşkın sırrında, içtikçe kansın gönül

Vuslatı kolay sanma, sabır kanlı gömlektir
Giymeyen aşk ne bilir, çöllerde yansın gönül

Kapatma kalp kapısını, hicran bitecek bir gün
Aşk zahmeti fırsattır, her an dayansın gönül

Şu âlemde boş yere, yaratıldım sanma hiç
Aşka muhatap sensin, cansın cânânsın gönül

Yılmaz eşyayı terk et, maveraya yürürken
Hakk'ın her cilvesine, çoktan hayransın gönül

Hanifi YILMAZ

Düşmemiş

Mehmet GÖZÜKARA

Kurt taksim eylerken dünya nimetin
Koyuna, kuzuya pulu düşmemiş.
Bağban bin bir türlü çekmiş zahmetin,
Bülbülün bahtına gülü düşmemiş.

Kurtla yoldaşlığın bedeli vardır,
Sanma akıllıdan az deli vardır,
Evvel ibn-i sebe modeli vardır,
Kılıç çekenlerin kolu düşmemiş.

Ateşin dumanı sarsa bacayı
Alev ayırt etmez hacı-hocayı.
Karlı dağ biliriz karı-kocayı,
Heybetli dağ göster dolu düşmemiş.

Dağa düşen duman bir zaman gitmez,
Kış gününe karı güneş eritmez,
Közü söndürmeye gözyaşı yetmez,
Yüreği yananın külü düşmemiş.

Zamanın hükmünü zamana bağla,
Senin ne işin var ovayla dağla,
Ağlarsan sen kendi derdine ağla,
Baktım çöle bir akıllı düşmemiş.

Gözükara'm evvel zaman bahardı,
Sevgi yüreğimden kaynar akardı,
Benim de çektiğim bir sevdam vardı.
Gönül takviminden yılı düşmemiş.

Hasan SONGÜR

Hayatın İçinden Kısa Kısa

1.

Okumak denen olgunun ne olduğunun ülkemizde pek bilindiğini sanmıyorum. Adam bin tane kitabı yalamış yutmuş ... Ama okumamış. Okumak bir kitapta neler yazdığını bilmek değildir. Bunun ötesinde bir şeydir.

Bir edebiyat bilimcisi veya eleştirmeni, bir eseri didik didik inceler. Amacı okurları bu eser hakkında bilgilendirmektir. Amacı okumak değildir. Öylelerini gördüm ki... Başkalarını uyarmak için, mesajlandırmak için ayetleri ezberler. Sonra Ahmet'e Ayşe'ye "Kuran diyor ki..." diye başlarlar.

Okumak başkalarını mesajlandırmak, aydınlatmak eylemi değildir. Bunlar için elbette okumak gerekir. Ama bunların ötesinde bir boyutu vardır okumanın. "Rabb'inin adıyla oku." mahiyetinin hayata naklini yine bizim eski kültürümüz çözmüştür.

Mesela, eskiden düğün dernek sahipleri şunu şunu da okuyalım derlerdi. Çocukluğumda çok duydım. "Bizi düğününe okumuş." derlerdi. Yani okumak bir davettir. "Bizim acı, tatlı, iyi-kötü zamanlarımız var, siz de bize katılın." demektir. Okunmak başkalarının dünyasına katılmak karışmak demektir.

"Kumsalda" romanını okuduğumda kendimi sokaklara atmış, saatlerce yürümüştüm. Aslında yazarın kurduğu dünyanın içindeydim. Birçok yazarı okuduğumda günlerce sessizleştiğimi kimseyle konuşmadığımı bilirim. O yazarın kurduğu dünyanın içindeyimdir çünkü.. O yazarın bütün duygu ve fikir dünyasıyla kuşatılmışımdır. O yazar, bu eseri ben öyle yapayım diye yazmıştır çünkü.

Hakiki okumak, bu eser bana ne diyor şuruyla eserle beraber olmaktır. Bilgilenmek, bildiğini başkalarına ispatlamak, ayaklı kütüphane olmak değildir. Eser, yazarın bize davettir. Yani dünyasına katılmamız için bizi okumasıdır. Eseri okumamız ise bizim yazarın dünyasına katılıp onunla beraber olmamızdır.

Bu şuru kitapların dışına çıkardığımızda hayat güzelleşecek kolaylaşacaktır. Ku'ran'ı gerçekte okumak da bu değil midir? Bu anlamda bu ülkede ben tek bir okur bilirim: Cemil Meriç.

2.

Gencecik, idealist, iyi niyetli bir kaymakam bilirkişi olarak bana sordu: "İnsanlara okumayı nasıl sevdirebiliriz?" Bilirkişi olarak fikirlerimi söyledim ona.

Meseleye şöyle bakmak yanıltıcı olur:

Kitap okumamanın bizim insanımıza müthiş faydaları olduğu gibi okumanın rahatsız edici zararları vardır. İlk önce insanların bu fayda ve zararları anlaması gerekir. Sonra istediğini tercih etsin. Kitap okumamanın bizim insanımıza öncelikli faydası şudur: "Kendisini çok akıllı, herkesi cahil aptal." kabul eder. Bu kabul ediş ona müthiş bir özgüven verir.

Memleketi eline verseler çok mükemmel biçimde ülkeyi yöneteceğine bile inanır. Her işi yapacağını iddia eder. Her şeyi en doğru şekilde bildiğini düşünür. Bunlar insanı mutlu eden şeylerdir. Faka-aat... Siz bu adama kitap okutmayı sevdirdiniz mi korkunç bir aydınlanma yaşar. Bu aydınlanma onu mutsuz eder, rahatsız eder. Nedir bu aydınlanma? Kendisinin bir hiç olduğunu kavrar. Şu dünyada bir nokta bile olamadığını... Bomboş içgüdüsel bir hayat yaşadığını anlar. Okumamak insanı kafa konforuyla yaşatır. Okumak ise o konforu bozup insanı rahatsız eder.

3.

Keşkesiz, nedametsiz bir hayat yaşamak... Hayatın içine neleri koyarsak ya da neleri hayatın yanından yöresinden geçirmezsek hayatımız dolu dolu olur? Hayat dolu dolu yaşamak olur? Olur mu gerçekten?

Tıpçılar diyorlar ki: İnsan ölürken zaman yarıılır. Zaman içinden zamanlar doğar. Yani yaşayan insan için birkaç zaman dilimi, ölmekte olan insan için bir ömür boyutundadır. Ölmekte olan kişi, ölüm anında bütün hayatını film gibi uzak açıdan seyrederek. Eğer berbat bir hayat yaşamışsa ben nasıl bir hayat yaşadım böylesine rezilce diyerek feryadı figan eder. Eğer güzel bir hayat yaşamışsa dolu dolu bir hayat yaşamışsa ne güzel yaşamışım diye onurla gülümser.

Bu durumu ninelerimizden şöyle dinledik: Bu dünyada çok kötülük eden kişiyi Azrail cehenneme götürmeye gelmiş. Azrail'in öfkeli ateşli yüzünü gören ölmekte olan kişi, korkudan feryadı figan edermiş. Azrail, bu dünyada iyilik eden kişiye ise güzeller güzeli melek gibi görünürmüş. Onun kendisini cennete götürmek için geldiğini bilen kişi, mutlula ve huzurlula gülümsermiş.

Önemli olan hangisinin doğru olduğu değil. Önemli olan iyi bir hayat yaşamaktır. Dolu dolu bir hayatı ıskalamamaktır.

Seksen yaşına merdiven dayamış bir kadının yanına oturdum. Uçakla Van'dan Ankara'ya gideceğim Kısa bir tanışma anından sonra sordu:

-İyi bir hayat yaşıyor musunuz?

Sorunun içeriğinin ürperticiliğiyle ve hayretle donup kaldım. Kadına baktım. Menkıbelerden çıkmış bilge bir yüzü vardı. Yüzündeki her çizgi hazineler kadar değerli bir kitabın satırları gibiydi. Kendimi toparlayıp bu kez ben sordum.

-İyi bir hayat yaşamaktan neyi kastediyorsunuz?

Halen derinliklerini üzerimden atamadığım, beni düşündüren hayat ölçüsünü verdi bana.

-Kendine zarar vermeden başkalarına faydalı olabiliyor musun?

Vergi Paketi Taslağı

Aslan AVŞARBİY (Mülki)

Ar damarı çatlayandan
Ut vergisi alınmalı.
Aynı yerde otlayandan
Ot vergisi alınmalı.

Çaktırmadan ince ince
Artırmalı gittiğince
Millet uyanmadan önce
Yat vergisi alınmalı.

Dünyayı otlak görenden,
Tarlaya koyun sürenden,
Destursuz bağa girenden,
Çit vergisi alınmalı.

Sormayıp hangi nedenden,
Düşüp peşine gidenden,
Çobana itlik edenden,
İt vergisi alınmalı.

Şıracının zorsa işi,
Bozacı var arkadaşı,
Borsacıdan hisse başı,
Lot vergisi alınmalı.

Sarhoş araba sürünce,
Ya da radara girince,
Beygir gücü miktarınca
At vergisi alınmalı.

Erkeklerin kotlusundan,
Kadınların botlusundan,
Şöyle balıketlisinden,
Et vergisi alınmalı.

Paparazzi kurgusundan,
Hep bel altı vurgusundan,
Baldır bacak sergisinden,
But vergisi alınmalı.

Yaşı çoksa sekseninden,
Kişi kayar ekseninden;
Aklı biraz noksanından,
Kıt vergisi alınmalı.

Dokunsa da asabına,
Takılmayıp nesebine,
Vurup kelle hesabına
Zat vergisi alınmalı.

Karizması çiziklerden,
Şahsiyeti eziklerden,
Ana sütü bozuklardan,
Süt vergisi alınmalı.

Bakıp şöyle yücelerden
Puan kırar hecelerden,
Not vermeyen hocalardan,
Not vergisi alınmalı.

Bize gelip gurbetlerden,
Servet seçip servetlerden,
Şut atmayan forvetlerden,
Şut vergisi alınmalı.

Harmanlıkta günlenenden,
Gölgelikte dinlenenden,
Yiyip biti kanlanandan,
Bit vergisi alınmalı.

Hile hurda yapanlardan,
Hep parsayı kapanlardan,
Para pula tapanlardan,
Put vergisi alınmalı.

Kadınlıktan cayanlardan,
Erkekleşmiş bayanlardan,
Uzun çizme giyenlerden,
Bot vergisi alınmalı.

Kül vergisi kömürcüden,
Tel vergisi demirciden,
Kazık atan tamirciden,
Rot vergisi alınmalı.

Mülki halkı ayırmadan,
Kul paçayı sıyırmadan,
Hiç kimseyi kayırmadan,
Net vergisi alınmalı.

Kazım GÖK

Göçebe Kar

gündüz gizlice
gece ulu orta
göğün eşiğinde ölmeden
afşin'e
göçebe bir kar inse

bir sırrın kaldırımında yürüsek
soluk ve uzun gölgelerle beraber

ay'ın parlayan çocuklarıyla
kar topu oynasak
eldivenlerimizin parmağı üşüse

mahsuni gelse berçenek'ten
buzu yaksa duman çıksa sazından

yemliha gelse eshabı kehf'ten
takyanus'tan habersiz
kardan ekmek alsın kara fırından
o Allah'a koşarken yorulsak biz

bir sela verilse beyaz çölde
duysa unutkanlığımız
ve defnetsek
kardan yaptığımız soğuk babalarımızı

ölmeden göğün eşiğinde
afşin'e
göçebe bir kar inse
anamızın ağarmış saçları sığmasa kucagımıza

Fişi Çekilen Travma

Arif Onur SOLAK

“Hocam! Hasta, odasında hazır, sizi bekliyoruz.”

Esmâ hemşirenin seslenişiyile birlikte geçmişin dalgalınlığından sıyrılıp “Tamam Esmâ Hanım, geliyorum şimdi.” dedim. Uzun bir yolculuğun çöken ağırlığı var gibiydi üstümde. Odamın caddeye bakan penceresinden dışarıyı izlerken her gün gözümün takılan trafiğin karmaşasını değil de ilk gençliğimin tatsız anılarını görüyordum sadece. Pencereden önüme bir ekran açılmış ve çoktan geride kalmış yaşanmışlığıma yeniden izliyordum. Sanki aynı sıkıntıyı az önce yaşamışım gibi iliklerime kadar hissettim yine, deşilmemesi gereken bir yaranın kanıtılması nasıl acı verirse öyle ıstıraplıydı. Çok şükür Esmâ hemşire tam zamanında çağırdı da beni bu sıkıntıdan kurtardı. Kafamda çarpışan onca düşünceyi masanın çekmecesine kaldırıp yavaşça kalktım. Odadan çıktığımda Esmâ hemşirenin de beni kapının önünde beklediğini gördüm. Çıkışımı belli belirsiz bir gülümsemeyle karşıladı.

“Hastanın yakınları da geliyorlar mı Esmâ Hanım?” diye sordum.

“Yok Hocam. O anda, orada bulunmak istemediler. Bekleme salonunda olacaklarını söylediler.” diye cevapladı, yüzünde üzgün bir ifadeyle.

“Peki!” deyip derin bir iç çektim, “Ben tek başıma gideceğim, siz odanızda bekleyin isterseniz, ben size haber veririm.” dedikten sonra Esmâ hemşireyi şaşkınlığıyla baş başa bırakıp hastanın odasına çıkan asansörlere doğru yürümeye başladım.

Hasta iki gün önce gelmişti hastaneye. Trafik kazası geçirmiş ve emniyet kemeri takılı olmadığı için aracın ön camından yola fırlamıştı. Ambulansla acile gelen hastayı ivedilikle ameliyata almışlar ve yapılan tüm müdahalelerden sonra yoğun bakıma kaldırmışlardı. Durumu ümitsiz olan hastanın yoğun bakımda beyin ölümü gerçekleşmişti. Büyük hasar almış olan beyin, artık organlara hükmedemediği için cihaza bağlıydı. Hastanın bütün refleksleri tükenmiş, artık yaşama ümidi kalmamıştı. Kısacası dönülmez akşamın ufkunda kendine yazılmış sonu bekliyordu. Hastanın yakınlarına gerekli bilgileri verdikten sonra birinci derece akrabalarından iki kişinin odama gelmesini söy-

ledim. Odamın kapısı çalınıp da ben “Gel!” dedikten sonra hastanın kızıyla oğlu bitkin bir halde girdiler içeriye. Onlar gelene kadar dosyasını incelediğim hastanın ismi tanıdık geldiğinden babalarının öğretmen olup olmadığını sordum onlara ilkin. Doğruydu. Dosyadaki ismi tanımış ve benim eski öğretmenim olduğunu tahmin etmişim. İki kardeşe de izah ettim. Hastanın eski bir öğrencisi olduğumu, çok üzüldüğümü ve maalesef artık yapılacak bir şey olmadığı için bağlı olduğu makinenin fişinin çekilmesi gerektiğini anlattım uzun uzun. Zaten çok üzgün olan iki kardeş birbirlerine sıkıca sarılarak ağlamaya başladılar. Özellikle kızını çekerek ve hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, erkek kardeşiye kendi üzünlüğünü bir kenara bırakıp kardeşini teselli etmeye çabalıyordu. Kendilerini biraz toparladıktan sonra ayağa kalkıp benimle tokalaşırken emeklerimiz için çok teşekkür ettiklerini söylediler. Ben de üzünlüğümü ifade ederek sabırlar diledim onlara. Odadan dağılmış bir halde çıkmalarının ardından ben de derin bir huzursuzluk hissettim. Tekrar hasta dosyasına çevrilen gözüm hastanın ismine takıldı: İsmet Bodur.

Bu daldığım düşüncelerden beni çekip çıkaran, gelen asansörün kapı sesi oldu. Asansöre bindikten sonra dördüncü katın düğmesine bastım. Hayat, dedim, ne kadar da garip. İnsan nerede, ne zaman, neyle karşılaşacağını kestiremiyor hiç. Yine asansörün kapı açılma sesiyle geldim kendime. Hastanın odasına giden koridora yöneldiğimde sanki upuzun bir yolmuş da hiç bitmeyecekmiş gibi göründü gözüm. Kafamın içinde Aşık Veysel’in ‘uzun ince bir yoldayım’ türküsü çalınmaya başladı. Koridor giderek daralıyor ve ruhumu bir mengene gibi sıkıştırıyordu adeta. Ağır adımlarla hastanın odasına doğru ilerlerken şu anda fişinin çekilmesi için beni bekleyen öğretmenim İsmet Bodur’la olan anım bir film şeridi gibi geçiyordu gözümün önünden.

Doksan dokuz kışıydı. Edebiyat dersinden yazılı yapmış ve sınıfta bu sınav sorularının cevapları üzerine istişare ediyorduk. Birden “Edem kimdi arkadaşlar?” diye bir soru yöneltti sınıfa İsmet Hoca. Herkes anlam ararcasına birbirine boş boş bakmaya başladı.

Kafalar sağa sola çevrilip de meseleyi anlamaya çalışırken “117 numara kim?” diye sordu bu sefer. Parmağımı kaldırdıktan sonra, gülümsedi. Yüzündeki alaycı sırıtışı şöyle bir sınıfın içinde gezdirdikten sonra da “Evladım! Sen ismini yazmayı mı bilmiyorsun?” diyerek kahkaha atmaya başladı. Donup kalmıştım. Birkaç iyi arkadaşım dışında herkes gülüyordu. Özellikle aramın limoni olduğu birkaç çocuk da bu durumdan oldukça keyif aldıklarını abartılı kahkahalarıyla belli etmişlerdi. Kulaklarıma kadar hissettiğim ateşi hâlâ dün gibi hatırlarım. Mahcup olmuştum. Daha doğrusu utanmış, sınıfın ortasında böyle rencide edilmekten dolayı büyük bir öfke dolmuştu içime.

“Hocam!” dedim, öfkemi dizginlemeye çalışarak “Hızlı yazmaya çalışırken atlamışım bir harfi, hem...”

“Tamam, kes!” dedi İsmet Hoca, anlam veremediğim bir tiksintiyle. “Bir de bir şeyler yazdığını söylüyorsun, oysa daha adını bile doğru düzgün şu kağıda yazamıyorsun. Edebiyata ne kazandırabilirsin ki sen?” diyerek sanki bir hıncı boşaltıyordu üstüme. Evet, o yıllarda kendimce öyküler ve şiirler yazmaya gayret ediyor ve ehil olduğunu düşündüğüm için İsmet Hoca’ya okuyup yorum yapması için gösteriyordum. Ama böyle sınıfın ortasında beni rencide edip değersizleştireceğini hiç düşünmemiştim.

“Bir de edebiyat yazacağın yere ‘ebediyat’ yazmışsın. Ebedi yatmayı falan düşünüyorsun herhalde. Yan gelip yatmak iyi değil evladım. Yok, diyorsan ki benden olmaz. Bırak okulu, sıraları işgal etme.” dedikten sonra söylemiş olduğu bu üçüncü kalite benzetmelerin sınıfta nasıl bir etki bıraktığını gözlemlerken aramın olmadığı o birkaç çocuğun yeniden abartılı gülmeleri sanki öğretmeni de keyiflendirmişti.

“Hayır, hocam! Dediğim gibi ben...” cümlemi tamamlayamadan hiç konuşmadan bir el hareketiyle susmamı istedi ve beni yok sayarak sıradaki öğrencinin kâğıdını incelemeye başladılar.

Yüzümü görmüyordum ama yüzümün tahminince kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Bu olay, aramın bozuk olduğu o birkaç kişinin üstüme

cesaretle gelmesine sebep olduğu için onlarla girdiğim kavgalardan dolayı disiplin cezası aldım. Tabi bu durum o dönemlerde ailemle ilişkiye de oldukça zarar verdi. O zamanlar o kadar bunalmıştım ki okulu bırakmaya karar verdiğimde beni dizginleyen başka bir öğretmenim oldu. Matematik öğretmenim nedenini sorup da meseleyi öğrendiğinde bana tek bir cümle söyledi, “İnsan neden, nandan beyinlerin kendini köreltmesine izin verir ki? Bunu yaparsan onların umurunda bile olmaz. Sen ancak kendine zarar verirsin.”

Sonra çok çabaladım, azimle mücadele ettim. Ve o günden sonra matematik öğretmenim Sadık Hikmet’i hiç unutmadım. Kolay olmadı tabi. İsmet Hoca’nın o gün yaptıklarından sonra birçok uzmandan yardım aldım. Çünkü bir ortamda eğer orada bulunan üç-beş kişiden daha farklı bir düşünceye sahipsem her an fikrime katılmayan herkes benimle dalga geçecekmiş hissine kapılıyordum. Bu nedenle düşüncelerimi ifade edemez olmuştum. Sonra sonra atlatmayı başardım tabi. Fakat bir daha hiç şiir ya da öykü yazmadım. O konuda pişmanlığım hep vardır. Keşke ona küsmeseydim. Neyse, geldi geçti artık!

Gittikçe daralan koridordan İsmet Hoca’nın odasına giderken yeniden yaşadım tüm geçmişi. Durdum. Kader, dedim. 117 Erdem Toköz, üstelik “r” harfi unutulmamış olarak, 117 numaralı hasta odasının kapısından girip baktım İsmet Hoca’ya. Bilinçsiz bir şekilde uzanmış, öylece makinenin tiz seslerini duymaksızın yatıyordu. Ağır adımlarla hastanın başucuna kadar ilerledim. Dünyaya irtibatı sadece şu makineye bağlı olan hastanın yüzüne eğildim son kez. İçimde hiçbir duygunun kımıldamadığını fark ettim.

“Ee!” dedim derin bir iç çekişle “İsmet Bodur, buraya kadarmış demek ki...” diyerek makinenin düğmesini kapatırken içimde büyük bir hazzı duyumsadığımı fark ettim. Merhametsiz bir insan değilim ama burada bir insanın ya da eski öğretmenimin değil, bir travmanın fişini çekmiş olmanın keyfi dolaşıyordu damarlarımda.

İnsanlığın Gereği

Haşım KALENDER

Kasılman boşadır, varlığın boşa!
Adamlık nefisten tavizle olur.
Yaratan görmez mi sanırsın hâşâ!
Giderken yanında yaptığın kalır.

Vurarak kırarak menzil alınmaz,
Bir gönül fetheden bir dünya kurar,
Aşığın kalbinde gazez bulunmaz,
Dikene katlanan gülünü arar.

Gönül Kâbe imiş arif dilinde,
Düşman olsa kırma kırılın bile,
Açık arar herkes cehlin yılında,
Ağzına sahip ol düşmeden dile.

Allah ne der olsun işinde ölçü,
Kul ne derse desin takılmayasın,
Kuran Hak kelamı peygamber elçi,
İpini bırakıp yıkılmayasın.

Makam yükseldikçe gönül alçalır,
Yaratana hürmet sev sevdiğini,
İyiler yol alır, kötü ah alır;
Översen aleyhte öv övdüğünü.

Bir adım gelene üç adım yaklaş,
Gelmeyene küsme, yine de dene!
Hasetten, fesattan derhal uzaklaş.
Gıybete âşıktır düşükse çene.

Öyle ya da böyle akıbet ölüm,
Rahmet dileyen dostların olsun.
Harama uzansa kırılın elim,
Bir nefis değil mi solarsa solsun.

Kötü söz ehlinin, sabır eylesen
Dizgini verme ha göze ve cebe!
Sonu idam olsun doğru söylersen
Bilesin her nefes sorguya gebe.

İnsan bu boş olmaz iyilik ara,
Kaç kapısı varsa tek tek çalmalı,
Kin bulutu sarmış bu çağ kapkara,
Bir ışık yakacak insan olmalı.

Sözümden korkarım yanıltmaya Hak,
Duruşunda gören ibret almalı.
Kalender kalkışta olmalı apak
İyiler içinde adın kalmalı

Nursel ÖZGÜLER

Dondurma

Avcunun içinde sıkı sıkı tuttuğu paralar terden sırlıslam olmuştu. Kendisi bile kaç saattir orada beklediğini unutmuştu. Babasından aldığı üç beş kuruşla, arkadaşlarının anlata anlata bitiremedikleri ama kendisinin henüz hiç tatmadığı dondurmayı ne olursa olsun almaya kararlıydı. Kahvaltısını yapar yapmaz evden fırlamış, bir solukta çarşıya varıp, dondurmacının kapısına dikilmişti. Dikilmişti dikilmesine ama dondurmacı henüz gelip dükkânını açmamıştı bile. Dükkânın kapalı olduğunu görünce epey üzülse de beklemeye karar verdi.

Dondurmacının karşısındaki toptancı dükkânının gölgelik olan duvar dibine çömeldi. Uzun bir süre öylece oturdu, sıkıldı kalkıp sokağın ucundaki avluya yürüdü. Avlunun etrafına dizili olan küçük dükkânların bazıları kapalıydı. Karşıdaki kasap, elindeki satırla dükkânın kapısına astığı koyun gövdesini parçalamakla meşguldü. Arada işe yaramaz et parçalarını koparıp etrafındaki miyavlayan sabırsız kedilere atıyordu. Kasap ağzının kenarındaki sigarasından mütemadiyen çekip savurduğu duman eşliğinde, koca koyunu bir çırpıda parçalara ayırıp, dükkânın içindeki tezgâhın üzerine dizdi. Bekleyen müşterilerin isteklerini hazırlamaya koyulduğu sırada, bir erkek kahkahası avluyu doldurdu. Bu keyifli kahkahanın sahibi kasabın çaprazındaki ayakkabı tamircisinden başkası değildi. Çok yakın arkadaşı olduğu anlaşılan bir adamla, dükkânının kapısına koyduğu sandalyelerde oturmuş, neşeli bir sohbete dalmışlardı. Ayakkabı boyasına bulanmış elinde tuttuğu sıcak çayı, muhabbet ve kahkahaların arasında iki üç yudumda bitirivermişti. Karşısındakine sürekli bir şeyler anlatıyor, aralarda kocaman kahkahalar atıyordu. Her gülüşünde koca gövdesi ardı ardına sarsılıyor, tombul yanakları iyice yayılıyor, ağzının içindeki seyrek dişlerinin neredeyse tümü görünüyor, zaten var olan sevimliliği bir kat daha artıyordu. Onu izlerken çocuğun yüzüne de farkında olmadan kocaman bir tebessüm yerleşmişti. O sırada yandaki toptancının çırağı kapısına yanaştırdığı el arabasına depodan kesme şeker çuvallarını yüklüyordu. Ufak tefek vücudundan beklenmeyecek güç ve atıklıkla çuval yığınlarının en üstündekini kapığı gibi omzuna alıp, el arabasına atıyordu. Araba dolunca demir kolundan çeke çeke öndeki dükkâna doğru götürdü. Avluda attığı bu küçük tur, ona can sıkıntısını unutturmuştu.

Tekrar dondurmacının karşısındaki duvar dibine gitti, bekledi bekledi, tam ümidini yitirmek üzereyken dondurmacı yandaki berber dükkânının köşesinde beliriverdi. Yüzünde bezgin bir ifade, omuzlarını olabildiğince sarkıtmış bir halde, kafasını yerden kaldırmadan ağır adımlarla yürüyordu. Kendisine epey bol olan pantolonunun belini ince bir deri kemerle sıkımişti. Pantolonun geniş ve uzun olan paçaları yerleri süpürüyordu. Ayağındaki naylon terlikleri sürüyerek attığı her adımda pantolonunun paçasından çıkan parmakları dikkat çeker bir irilikteydi. Duvar dibinde oturan çocuğu fark etmedi, dükkânının kapısına kadar yürüdü ve durdu. Elini pantolonunun derin cebine attı, bir kaç kez karıştırdı, cebindekileri çıkardı. Diğer eliyle avcunun içindeki toptancının arasında anahtar bulmaya çalışırken, birkaç bozuk para ve küçük kâğıt parçaları yere döküldü. Aynı bezgin tavırla ağır ağır eğildi, yere düşürdüklerini aldı, tekrar cebine attı. Nihayet anahtarı bulup, kapıyı açtı, içeriye girdi. Dondurmacıyı büyük bir sabırla bekleyen çocuk çömeldiği yerden kalktı, dondurma dükkânının kapısına doğru bir kaç küçük adım atıp durdu. Dondurmacının kendisini fark etmesi için bekledi, adamın asık suratı ve bezgin hali onu biraz korkutmuştu. Buna rağmen bütün cesaretini topladı, dükkânın kapısına yanaştı. Terden ıslanmış avcundaki kuruşları uzattı, kısık bir sesle dükkânın içerisinde uğraşan adama seslendi

-Amca ben dondurma istiyorum.

...

-Amcaaa, dondurma istiyorum!

İlkinden daha yüksek bir tonla söylediği bu cümle adamın dikkatini üzerine çekmeye yetmişti. Adam kirli sakalının kapattığı, ince suratındaki durgun ifadeyle çocuğa baktı

-Dondurma yok, daha yapmaya başlamadım, dedi. Çocuk öne doğru uzattığı avucunu usulca kapatıp indirdi.

-Peki, ne zaman yapıcan?

-Şimdi başlaycam.

-Ne kadar sonra olur peki?

Adam hafifçe kaşlarını çattı, uğraştığı işe devam ederek

-Çok sürecek bekleme, dedi.

-Yok, beklerim ben, derken sıcağın pembeleşen yanakları asılmış, kahverengi gözleri ağlamaklı olmuştu. Biraz üzgün, biraz umutsuzca "Bu kadar bekledim, ne kadar sürebilir ki... Biraz daha bekleyeyim." diye geçirdi içinden. Dondurmacı dükkânının kapısında dikilip beklemeye başladı. Adam küçücük dükkânın içinde bir sağa bir sola dönüyordu. Küçük masanın üzerindeki koca-

man tencerenin kapağını açtı. Eline aldığı uzun saplı, kepeyle içinde ne olduğunu göremediği tencereyi uzun uzun karıştırdı. Adamın ayakları her hareketinde küçücük dükkânın köşelerine yerleştirdiği kap kacağa çarpıp, gürültü çıkarıyordu. Bir ara tencereyi karıştırmayı bırakıp, dükkânın bir başka köşesine eğildi, orada duran dar ve derin alüminyum kazanı aldı, eşiğe çıkardı, yere bırakırken çocuğu fark etti.

-Sen hala bekliyor musun çocuk, dedi. Çocuk başını öne eğdi.

...

-Sana bekleme demedim mi, bu iş uzun!

...

-Peki, sen bilirsin, bekle bakalım, deyip tekrar dükkâna girdi. Üst üste duran, hasır örgülü, iki küçük tabureden birini alıp kapının yanına bıraktı.

-İyi madem, gel bari şuna otur da izle. Öyle ayakta olmaz.

Çocuk sert ve soğuk görünüşlü adamdan bu hareketi hiç beklemiyordu, şaşkınlıktan büyüyen gözleriyle bir adama bir tabureye baktı. O sırada duvardaki çivide asılı olan uzun siyah önlüğü boynuna geçiren adam, önlüğün uzun bağcıklarını bağlarken tekrar göz ucuyla çocuğa baktı, dudağının kenarında beliren hafif bir tebessümle "Otur otur, korkma!" dedi

Çocuk adamın kendisine gösterdiği bu alakadan fazlasıyla hoşnut olmuştu, tabureyi dükkânın içini tam görebileceği bir yere çekip oturdu. Artık dondurma yeme hevesi yerini büyük bir merak ve heyecana bırakmıştı. Çünkü ilk defa yiyeceği bu olağanüstü tatlının nasıl yapıldığına da şahit olacaktı. Heyecandan yerinde duramıyor, oturduğu taburede sıksa dizlerini sürekli birbirine çarpıtıyor, metal kopçalı naylon ayakkabılarının içindeki ayaklarını hızlı tempoyla yere vuruyor, ince kollarıyla taburenin kenarlarından destek alıp kendini havaya kaldırıp indiriyordu. Adamın her hareketini büyük bir ilgiyle izliyor, her ayrıntıyı hafızasına kaydediyor, hiç bir şey kaçırmamaya çalışıyordu. Adamsa çocuğun aksine gayet sakin ve yavaşça eline aldığı iki kova ile dükkândan çıktı. Kovaları sallaya sallaya, az ötedeki kapalı olan bir kapının önüne kadar yürüdü, kovaları yere bıraktı, iki eliyle eski tahta kapının elceğini birkaç kez kuvvetlice yüklenirken omzuyla da kapıyı ittirdi. Şişip sıkışmış olan kapı açılmamakta direniyordu. İnatçı kapı birkaç kuvvetli omuz darbesinden sonra büyük bir gıcırtyla ardına kadar açıldı. Adam kovaları yerden aldı, açılan kapıdan içeriye girerek gözden kayboldu.

Bütün bu olanları oturduğu tabureden izleyen çocuk, kısa bir tereddüitten sonra merakına ye-

nik düşüp ayağa kalktı, korkak adımlarla yürüdü. Heyecandan gözleri kocaman olmuştu, ince boynunu ileriye doğru uzatıp içeride neler olduğunu görmeye çalıştı. Oda kapkaranlık bir dehlizi andırıyordu. İçeriden çıkan serin ve nemli havadaki rutubet kokusu genzini yakıyordu. Duyduğu heyecana şimdi hafiften korku da eşlik etmeye başlamıştı ama merakı hepsini bastırıyordu. İyice açtığı gözleri bir süre hiç bir şey göremese de yavaş yavaş karanlığa alıştı. Kapının hemen önünde birkaç basamak ahşap merdiven olduğunu fark etti. Adamın merdivenin bitimindeki karanlık odada, arkası kapıya dönük, hafif eğilmiş bir şekilde bir şeyler yaptığı hayal meyal seçiliyordu. Bir süre sonra gözleri içeriye daha iyi seçmeye başlamıştı. Odanın içi çok serindi, dip tarafta kocaman kocaman, kapaklı tahta sandıklar vardı. Adam kapağını kaldırdığı sandığın birinden, büyük bir kıl çuval çıkarıp yere bıraktı. Çuvalın ağzındaki kalın urganı açtı, eline aldığı keserle, çuvalın içinde bir şeyler parçalamaya, kopardıklarını götürdüğü kovaya doldurmaya başladı. Epey gürültülü olan bu iş iki kova da doluncaya kadar sürdü. Kovaları dolduran adam, kara kıl çuvalın ağzını bağlayıp, tekrar sandığın içerisine yatırdı ve kalın kapağını kapattı. Yerdeki kovaları alıp kapıya doğru döndüğünde kendini hayretle izleyen çocuğu gördü. Çocuk gizli bir şey yaparken yakalanmış olmanın telaşıyla doğrulup bir adım geri çekildi. Adımını merdivenin ilk basamağına atan adam, elindeki kovanın birini çocuğa uzattı.

-Al şu kovayı, dükkânın kapısına bırak!

Adamın kızmadığını gören çocuk rahatladı, kendine uzattığı ağır kovayı alıp yukarıya çektiğinde içinin buzla dolu olduğunu gördü. Demek ki o karanlık odada, tahta sandıkların içindeki, kara kıl çuvalarda buz vardı. Biraz zorlansa da kendisi için epey ağır sayılabilecek kovayı, hiç bekletmeden, önemli bir görevi yerine getirmenin gururuyla, dükkânın kapısına kadar taşıdı. Adam da odadan çıkıp arkasından geldi. Dükkânına girip, içeriden tahta fiçiyi andıran büyük bir kapı çıkardı, kapının önüne bıraktı. Fiçinin içerisine daha önce çıkardığı, dar ve derin kazanı koydu. Ardından kovalardaki buzları keserle iyice parçalayarak, kazanla fiçi arasındaki boşluğa doldurdu. Boşluk tamamen buzla dolmuştu. Adam tekrar dükkâna girdi, daha önce karıştırdığı büyük tencereyi kucakladı, dikkatli bir şekilde getirip fiçinin ortasındaki kazana boşaltmaya başladı. Adamın kazana döktüğü çorba kıvamındaki beyaz şey annesinin yaptığı sütlaca çok benziyordu ama bunda pirinç taneleri yoktu ve çok çok güzel kokuyordu.

Daha önce hiçbir yerde rastlamadığı bu tatlı ve hoş koku çocuğun ağzını sulandırmıştı. Demek dondurma bu beyaz ve hoş kokan çorbadan yapılıyor diye düşündü. Dondurma hakkındaki yapılan övgülerin hiç de haksız olmadığını düşünmeye başlamıştı. Adam tahta kepçe ile koca tencerenin içini iyice sıyırdı, tekrar içerideki küçük masaya bıraktı. Dışarıya çıktığında elinde büyükçe kapak gibi yuvarlak bir alet vardı. Üzerinde kocaman bir kol ve dişlilerin olduğu kapağı fiçinin üzerine kapatıp iyice sabitledi, yanlardaki mandallarını geçirip sıkıştırdı. Kendisini izleyen çocuğa baktı, dudaklarında beliren bir gülümseme ile “Sen çevirmek ister misin?” diye sordu.

-Ben miii?

-Evet sen, kolu çevirmek ister misin?

Çocuk oturduğu tabureden büyük bir sevinç ve heyecanla fırladı. Fiçinin yanına yanaştı, kapağın üzerindeki kocaman kolun ahşap sapını kavradı, çevirmek için asıldı ama kol yerinden hiç kımıldamadı. Bu sefer iki eliyle ve var gücüyle asıldı, asıldı. Kolu zar zor bir tur attırabildi. Kenardan onu gülererek izleyen adam:

-Tamam tamam, bu kadar yeter, bak gördün mü? Ne zormuş” dedi ve kolu çocuğun elinden alıp ağır ağır çevirmeye başladı.

-Ne zaman olacak?

-Daha var, dondurma olması için bu kolu çok çevirmek lazım, diyen adam kolu daha hızlı çevirmeye başlamıştı.

Dondurmacının yumuşak yüzünü gören çocuk biraz daha rahatlamıştı. Artık ilk geldiği kadar tedirgin değildi. Adam kolu çevirirken yanında dikiliyor, ona bazı küçük sorular sorup aldığı kısa cevaplarla mutlu oluyor, muhabbeti daha da ileriye taşıyordu. Çocuğun bu halleri dondurmacıyı da neşelendirmişti. Çocuk kah adamın etrafında dönerek kah sokağın taş döşemesinde sek sek oynayarak, bazen de dondurmacının küçük dükkanının içini izleyerek vakit geçiriyordu. Arada fiçinin yanına gelip “Daha olmadı mı?” diye soruyor, aldığı olumsuz cevapla pembe yanakları asılıyor, tekrar beklemeye koyuluyordu.

Uzun bir çevirme işleminden sonra adam dönen kolu yavaş yavaş durdurdu, mandallarını açtığı kapağı biraz zorlayarak açtı. Avluda dolaşmakta olan çocuk kapağın açıldığını görünce büyük bir sevinçle koşarak geldi. Ellerini fiçini kenarlarına koyarak içine eğildi.

-Oldu mu, oldu mu, diye naralar atmaya başladı. Dükkândan aldığı kepçeyi kazana daldıran adam

-Dur bakalım oldu mu, deyip kepçeyi kazanda dolaştırdı. İyice karıştırıp çıkardı, kıvamına baktı.

-Hıımm daha olmamış biraz daha çevirmeli, deyip bir kaşıkla kepçedeki dondurmayı sıyırap çocuğa uzattı.

-Bi tadına bak bakalım, dedi.

Bunu hiç beklemeyen çocuk küçük bir şaşkınlıktan sonra, kaşığı kaptığı gibi ağzına götürdü, damağına yayılan soğuk tat annesinin çok sevdiği sütlacından da güzeldi. Kaşığı defalarca yaladı, azıcık dondurma bitmesin istedi. Şimdi daha da sabırsızdı, heyecandan yerinde duramıyordu. Dondurmacı fiçinin kapağını tekrar kapatıp tekrar çevirmeye devam etti. Artık çocuk fiçinin başından ayrılmıyor, adamcağızı sıkça sorduğu “oldu mu, daha olmadı mı?” sorularıyla bunaltıyordu. Dondurmacı uzun bir aradan sonra kolu çevirmeyi bıraktı, alnındaki boncuk boncuk terleri siyah önlüğünün eteği ile sildi.

“Eh artık olmuştur.” dedi. “Yaşasınnnn” diye çılgınlıklar atan çocuk sevinçte defalarca zıpladı. Artık doyana kadar dondurma yiyebilecekti. Dondurmacı bir kez daha girdiği küçük dükkândan bu sefer içi külâh dolu plastik bir sele ile çıktı. İyice donup, kıvam almış olan dondurmadan kaşıkla çıkarıp seleden aldığı bir külâhı tepeleme doldurdu. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan çocuğa uzattı:

“Hadi al bakalım, afiyet olsun!” dedi. Kocaman gülümseyen gözlerle “Teşekkür ederim.” diyen çocuk ilk kez gördüğü külâhı eline aldı, hâlâ sıkı sıkı tuttuğu diğer elindeki demir paraları dondurmacıya uzattı. Artık saatlerce beklemenin tadını çıkarabilirdi. Akasını dönüp toptancının duvar dibine yürüdü, ilk beklediği yere oturdu. Yaz sıcağına dayanamayıp hemen erimeye başlayan dondurmasını büyük bir zevkle yalamaya başladı. Bu eşsiz mutluluk hiç bitmesin istiyordu. Her yaladığında damağına yayılan soğuk dondurmayı yerken gözlerini kapatıyor, başını zevkten iki yana sallıyordu. Dondurma tükenip külâha sıra geldiğinde dondurmacının kapısında başka çocukların da kümelenmediğini, her birinin adama para uzatıp sabırsızca bağıştıklarına şahit oldu. Dondurmanın yapımını izlemenin ve herkesten önce yemiş olmanın mutluluğu ile yerinden kalktı, demir kopçalı naylon ayakkabılarıyla seke seke evin yolunu tuttu...

Al Fistanlım

Mustafa IŞIK

gökkuşığı renginde
ne çok yanın var senin
sabah ezanında mümin yeşili
dağ tepesinde taze gelincik
toyda halay başısın

al fistanlım,
kirpik uçların ferhad külüngü
senden gayrısına değmedi gözüm

ötelere gelen kervan gibisin
zindanda hüsnüyusuf adresin,
gökte yıldızlara eştir gözlerin
dağları şirin delsin de
kuyulara su versin

al fistanlım, doğradığın kanın
züleyha avucu,
senden gayrısına olmadı sözüm

akşam olur
kızıl kumlara uzanırsın
çölün katmerinde
kurutursun ziyade yanlarını

al fistanlım,
çeyiz sandığın mecnûn sinesi
senden gayrısını yazmadı yazım

ay ışığı giyinmiş suda perisin
masalın ortasında üç güvercin,
âşığın sazında ince türküsün
bağbanısın gönül bahçesinin

al fistanlım,
boyun, endamın servi ağacı,
senden özgesine geçmedi nazım.

Nihat MALKOÇ

Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Aşkın ateşinde kordun,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!
Hakikate bağdaş kurdun,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!

Sevda nazarıyla baktın,
Gönülden gönüle aktın,
Karanlığa kandil yaktın,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!

Yesevî'den el aldın sen,
Her kovandan bal aldın sen,
Murteza'dan gül aldın sen,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!

Şükürle geçti her ân'ın,
Nura gark oldu sol yanın,
Goncasiydın Horasan'ın,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!

Ağları bal eyledin,
Gönüllere yol eyledin,
Kör nefsini kul eyledin,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!

İlim, irfan bağıydın sen.
Hakikat çerağıydın sen.
Gönlün yüce dağıydın sen,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!

Soluklandın her 'nefes'te,
Nefsini tuttun kafeste,
Yankılandın cümle seste,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!

Gönül gözünün feriydin,
Aşk dergâhının piriydin,
Hem iriydin, hem diriydin,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!

Gecemize şem oldun sen,
Yaramıza em oldun sen,
Muhabbete dem oldun sen,
Hünkâr Hacı Bektaş Veli!

Gönül Abla

Gülçin Yağmur AKBULUT

Mahzende sıkışan çocukluğumun flasteri. Bozuk plak misali cızırdayan gençliğimin ağrı kesicisi. Kim ne derse desin. Karanlık gecemin taze sabahıydı ömrümün Gönül ablası.

Hayatın sancıları kemik iliğime kadar işlemiş-ken güneşledi yaralarımı. Tebessümü, kahkahası... Unuttururdu acılarımı esirkiş bakışları. Sohbeti, hasbihâli... Alnından vurdu can çekişen ağrılarımı. Uzun bir kışı yaşıyorken dal ve yapraklarım, cemreleriyle ısıttı gövdemi, hücre tabakalarımı.

Dedem, komşu, mahalleli... Sokak, cadde, bulvar esnafı... Boş bir çerçeve içinde kenardan kenara çarpıp duruyorlar biçareyi. Görmeye dursunlar köşeden çıktığını. Kulaktan kulağa fısıldaşmalar, işaretleşip gülüşmeler. Dallanıp budaklandırıyorken iki dudak arası homurdanmalarını.

Yokmuş edebi, hayâsı imanı. İçkili bir gazinoda söylemiş türküyü, şarkıyı, nağmeyi. Sürüp sürüşür, takıp takıştırırmış haramı, yasağı. Giyermiş crop topu, mini eteği, sırtı açık elbiseyi. Sabaha doğru bulurmuş evinin yolunu. Açarmış kapısının kilidini. Rujunu, farını gören gözler nedense görmek istemiyor Gönül ablanın Zümrüdüanka yüreğini.

Sererken varlığıma zemherisini aralık, kalın urbasını geçiriverdi kamburlaşmış sırtıma. Pabuçlarım yenik düşmüşken hayatın zehir zemberek savaşına, kalkan tuttu gövdemi hedef alan kurşunlara. Kaderin griye boyadığı çizgileri, beyazdan yıldızlara dönüştürdü kalın uçlu fırçasıyla.

Annemin elleriyle ördü okula giderken saçlarımı. Babamın heybetiyle korudu sarkıntılık yapınca yukarı sokağın sapkınları. Harçlıksız bırakmadı yetmeyince simit parasına dedemin emekli maaşı. Ateşlenince hastaneye, delinince pabuçlarım kunduracıya taşıdı körpe bedenimi.

Taşlayınca mahallenin yaşlıları Gönül ablayı, başından aşağı kaynar kazanın suları döküldü. İndirince kapısını ve penceresini apartmanın gençleri aklım yerinden çıktı, beynime çiviler çakıldı. Yırtınca Şefika teyze ablamın posta kutusundaki evraklarını kalbim göğüs kafesinden söküldü, boğazıma yumrular takıldı. Yapınca dedikodusunu Bademli'nin kadınları sol yanım tutmaz, ciğerlerime hava dolmaz oldu.

Ne istiyorlardı neden sevmiyorlardı ki feriştemi? Unuttum, Melek ablayla konuştuğum için dedemden yediğim tokatların sayısını. Annem ve babamı elim bir kazada kaybettiğimden beri ondan başka kim sarıp sarmaladı ki sıyrıklarımı? Aç ve naçar kaldığımızda, dedemden habersizce peri peykerimden başka kim doldurdu buzdolabımızı kim?

Sen Şefika teyze! Ruj sürmüyorsun fakat tekme tokat dövüyorsun merdivenleri gürültülü çıktığı için apartmanın çocuklarını. Siz binanın olgun yaşta kadınları! Dekolte giymiyorsunuz da ne olmuş. Akşama kadar, fiskos, giybet, çene yarışı... Sen bakkal amca! Akşam ezanıya eve giriyorsun, evet. Lakin kimsesiz bir kadıncağızın camlarını taşlatırken düşünmüyorsun değil mi sevabı, günahı, kul hakkını. Sen dede! Türkü şarkı söylüyor

diye görüşmeme engel oluyorsun ya... Gelgelelim bacaklarına dolanan yavru kedileri acımadan tepelenecek kadar rahat bir vicdan taşıyorsun yüreğinin içinde.

Şefika teyzenin dövdüğü çocukların emeli geçsin diye onlara pamuk şeker alan Gönül abla. Mahalledeki kadınların namusuna dil uzattı diye sapık Necmi'nin kafasını kıran Gönül abla. Bakkal amcanın icra borcunu ödeyerek bakkalın kapanmasını engelleyen yine Gönül abla. Dedemin teptiği kedileri, cebindeki bütün parasıyla mama alıp besleyen de Gönül abla...

Merhametsiz oğlu, dövüp kış günü kapı dışına bırakıvermişti yetmiş sekiz yaşındaki Güzide teyzeyi. Komşu Gönül'den başka hanginiz açiverdi evini biçareye? Askerde sağ kolunu kaybetmişti öksüz yetim Suat ağabey... Topladığı bağışlarla kim taktırdı Suat abinin sağ koluna protezi? Gönül, size gül uzattı; siz Gönül'e diken fırlattınız. Gönül size pamuk attı siz onu taşların altında bıraktınız.

Martının kırık kanatlarıyla uçmaya çalışırken kırık kanatlarımın kanadı oldu melek. Fenerim ışsız, pusulam ibresizken yolumun kandili, yönümün kılavuzu oldu ferişte. Göğsümü parçalarcasına yağın içimin yağmurlarında gönlüme çadır kurdu, sineme otağ. Benimle beraber yas tuttu, benimle karalar bağladı sele kapılan yaprağa peri.

Bir kış ikindisinde hava eksi bilmem ne derece. Fizik, kimya, matematik derken yorgun argın okul çıkışı tuttum evin yolunu. Ellerimde eldiven, boynumda atkı, başımda bere... Üçü de ablamın el emeği göz nuru. Yokladım ceplerimi. Sol cepte üç, beş, sağ cepte on, on beş derken tamamladım bir adet karanfil parsını. Yalan dolan, dedikodu. Dün akşam yine çok üzmüşlerdi ablamı. Karanfil severdi bilirdim. Hem de kıpkırmızı olanını.

Sırtımda okul çantası... Elimde karanfil. Hem de kırmızı olanı. Girince apartmana çaldım Gönül ablanın kapsını. Kendisi hemen bir alt katımızda oturuyordu. Bugün evde olmalıydı. Çarşamba günleri çalışmaz hafta iznini kullanırdı. Nedense bir türlü açılmak bilmedi kapısının kolu. Eve çıkmak üzereyken binanın afacanlarından Bilal oğlan beliriverdi karşımda. "Bütün eşyalarını doldurup kamyonca, gitti buradan Gönül abla." demez mi?

Hızla koşuverdim apartman kapısının önüne. Camlarda ne tül var ne de bir perde. Tırmandım pencerenin korkuluklarına. İçeride terkedilmiş, hırpalanmış, haksızlığa uğramış, itilmiş, kakılmış, yıpratılmış bir boşluğun hüznü. Dünyanın bütün yüksek duvarları üstüme devrildi. Gözyaşlarım bulandı kirpiklerimde. Bağırılmaya başladım olanca gücümle "Kırmızı karanfilini alamadan mı gidi verdin Gönül abla?"

Mahzende sıkışan çocukluğumun flasteri. Bozuk plak misali cızırdayan gençliğimin ağrı kesicisi. Kim ne derse desin. Karanlık gecemin taze sabahıydı ömrümün Gönül ablası.

Mehmet OSMANOĞLU

Bağban Gazeli

*Bağban hâr-ı nâlânın feryadını duyarsa
“hak mıdır ki bu gonca öz dalına ağyarsa”*

kimse bilmez ve görmez içindeki yarayı
bağrında açan güle bülbül gelip konarsa

şair dahi incitir bir dem durup düşünmez
güldeki hak sahibi ya dalındaki ‘har’sa

uzanıp mahremine canına kast edenin
ya reva değil midir hoyrat eli kanarsa

kim demiş gece siyah, zindan karanlık diye
bir güneş gibi canan rüyalara doğarsa

mevsim kime göre yaz neye göre kış olur
zemheri denen vakit ya gönlüme baharsa

şaşırtan ayrıntıda gizlenir bazı gerçek
bilmez her akli olan, ehli anlar anlarsa

dökülür dudağından cürmünün gölgeleri
aşık iştihak ile dildarını anarsa

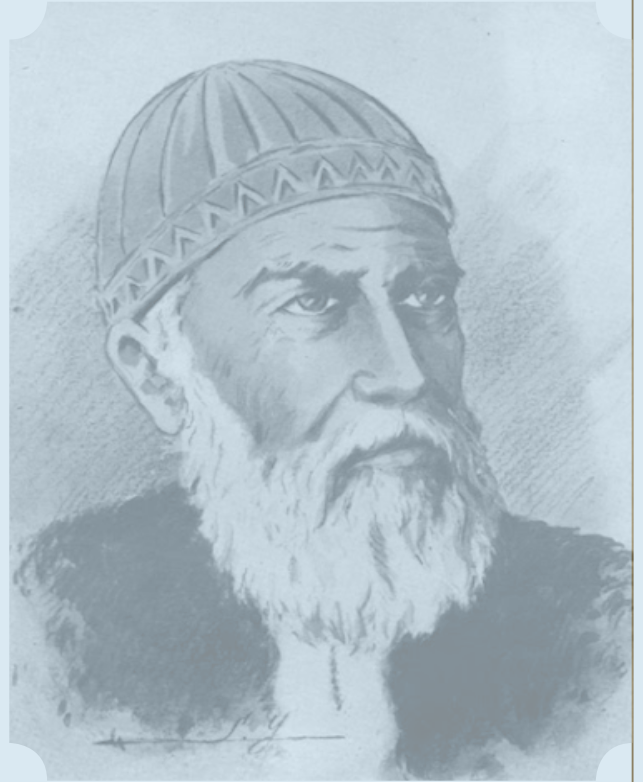
hicran mıdır düşerse şem’ine o dildarın
pervane elem duymaz bu aşk ile yanarsa

hakkı var Fuzuli’nin aşıklık davasında
mecnun divane düşüp leyla’yı yar sanarsa *

alem gülistân olup mest eylese gözleri
bakmaz aşık birine, o Gül’de var ne varsa.

* “Mende Mecnun’dan füzûn aşıklık isti’dadı var
Âşık-ı sâdık menem Mecnun’un ancak adı var”

Fuzuli

Memleket Efkârı

Adil BAŞOĞUL

efkârımız memleket içindir
halkın hakkı içindir
başkaca bir niyetimiz de yoktur

bizim memlekette halk türküsü demlenir gönüllerde
ağıtlar yakılır kızgın güneşlerde

rüzgârlarında dağ laleleriyle gelincikler kızarır
iki damla yaş belirir zeytin gözlerinde
çetesinin başında iç savaşta rené

çocukları vurulmuş şafakla siperlerde
onuru hâlâ durur yüzlerinde
haber uçurur güvercinleriyle

bizim memlekette
çıplak çıldırır gece gelincikler
dağ laleleri utangaç boynunu bükerler

ay ışığı vurunca şehirlere
bizim memlekette
anılar gezinir korkunç karanlıklarda

kahramanlar aynalardan ölü çocukları taşırılar
ceplerinden güzel masal çıkarırlar
bizim memlekette

bizim memlekette
ağlayan taşların sesini dinleriz
gönül yapar gül dereriz

yâr hanesinde varsın yağsın yağmur üstümüze
yastığımız taş olsa ne
gönlümüz gül içinde

şafakla efkârımız memleket içindir
dağlar ağarır
şehirler aydınlanır

gönül almak
saçlarına gül takmak
mühimdir bizim memlekette...

Muhammet BARAN ARSLAN (Barani)

Destan-ı Maraşeyn

(Şehirler de âşık olur bazen...)

1:
şimdi bağırırsam ya maraş'ın dağlarına doğru!
bağırsak ya;
el ele, diz dize, göz göze...
gözek gözek olmuşken yaralarımız.
birden fazla filiz verse ekinler
mevsimler arası...

ah maraş...
kapalı maraş, açık maraş, kahramanmaraş...
sen uyanma
ben uyanmayım da
kim uyansın yarınlara?

bile isteye yoldum saçımı başımı.
bilseler ya küfrettiğimi o krala
başımı bularlar zifte, katrana!..
sade benimkiler mi?
tüm insanlığın
yalınayak ayakları
görmüyor musun?

biliyorum.
ölsem de kalsam da
doğar ve batır güneş.
dalgalanır akıyla, karasıyla deniz.
ve geçer vakit...

düşünüyorum da
güzlere aldandım sanırım.
güzellere aldanmadığım kadar!
şuurundayım bilinçaltımın.
şuurundayım göğün ve ayın.

ben de öleceğim elbet, ben de!
hey kara bahtlı maraş
merak etme.
şimdi seni yedi kere tavaf etsin kuşlar.
sarmalansın yaran, sızın; ne varsa.
alınına kurban kanı bulaştırdığın bir demde
moloz yığınlarının!
selam dur arşa!

2:
bu dünya adama
ağzının tadıyla
ölmeyi bile çok görür ya
sorma!

yaz, yaz, yaz
nereye kadar!
nerede yankı bulur bu ızdıraplar?

belli ki her birimiz
layık olduğumuz insanlara gebeyiz.
belli ki hiç birimiz

kendi isteğimizle büyümedik.
bence hiç birimiz...

haydi, bre köpek dişli adamlar
şimdi ilk defa birlik olun.
sonra bir koro halinde bağırın;
“hey bakın, bakın
bu günahkâr,
kurdu eksilteli cümleler
ve kırdı putlarımızı birden bire
bizler için, bizden habersiz!”

haydi, haydi durmayın.
uyumayın.
işe koyulun!
hem birbirinizin
hem de birimizin mezarını oyun.
zaten ne de olsa bu bir oyun.
ha insan olamamışsın
ha kalmışsın koyun.

3:
konuşmak istiyorum.
konuşmak ve anlatmak!
hayat ihmale gelmez biliyorum!
hayat gelmez ertelemeye.
koynuna yar eli değmemiş
yiğitler vardır henüz.
sevdanın adı koyulduğu güz
fikir, acı ve dava uğruna
bir hamle yapma zamanı.
biliyorum, biliyorum...

yeni gulyabaniler çöküyor üstüne
memleketimin!..
bir isimde bir olur şehirler.
haklıya hakkını vermek gerek
biliyorum!
biliyorum da
“böyle gelmiş böyle gider.”
demekle meşgul büyüklerim.
ne edelim?
ey vebalı gönüller taşıyan halkım.
ben ki; düşlerimde dahi aldatıldım!

ama itiraf et.
biz kırıldık da sen kırılmadın mı?
bak cümlemizin ciğerleri kan revan!
işitsin gayrı kulaklarım bir davudî ses.
susma, konuş ey dörtnala giden at!
“essâkitü anil hakkı şeytan-ül ahres.”
demedi mi fahr-i kâinat?

4:

tepelerde bir yerde, tepetaklak bir ağaç.
yalnız ve heybetli...
heybetinden toprak ha çatladı, ha çatlayacak

damar damar, şerha şerha...
o tepe ki bağrında
yüzgecinden kırılmış balıklar saklar.
o tepe ki sanki okçular tepesi.
ah bu hançeri göklerin,
ah şu kaması mazimin;
ya sırtıma girecek, ya derimi yüzecek.
erimek isteyen bir şehrin
bedduası ne ise
onu ediyorum şöyle, böyle...
neymiş efendim
bu sokaklar kurtarılacaktı.
bu sokaklar ayyuka çıkacaktı.
bu sokaklar arındırılacaktı.
dinden, benden, senden ve aşktan!

oysa ben nice uçaklar okurum
nice takalar, tanklar, nice vapurlar.
bağrında süngü taşır da
ne vazgeçer rotasından
ne bir bekleyen çıkar arkasından.

galiba ıssız bir adaya terk edilmiş
ıdamlık mahkûmlarıyız biz
o çok sevdiğimiz köyümüzün.
vatanın çilesini katık eden ağabeylerimiz
ve köşesi yakılmış mektuplarımız var ya,
bakma!
ne de olsa sana dokunmayınca işin ucu
beş para etmez tedbir denen hile.
keyfi gelince kurt postuna bürünür
yılan da tilki de ağa da bey de...

5:

zırhımı kuşandım.
benim zırhım ki mısradan ve imandandır.
yerim bayır, bucak.
ülkem öksüz kucak.
yanmış mezar, sönmüş ocak.
sene 1800, sene 1900, sene 2000...
harp, bomba, çelik, çomak...
zaman öyle bir zaman ki
âdemoğlu kendi yaşında boğulacak.

ama biliyorum.
hatta iman ediyorum.
var her şeyin bir vakti.
vaktin maliki ise Allah.

harp gördün.
işgal gördün.
işyan gördün.
ihtilâl gördün.
ihanet gördün.
ıdam gördün.
zelzele gördün a gözüm...

mevzu;
ince ve derin.
bir sağdan, bir soldan!..
kara görüldü, belde düştü.
lakin korkma.
paktıl kadar ben de şahidim;
eşhedü!..

6:

neden sonra
çıkageldi karga dilli bir ecnebi
girdi aramıza
komşuyduk, dosttuk, hısımdık ya...
hep aynı hikâye, hep aynı palavra.

ey maraş...
sen hiç ağladın mı kendin için?
ben ağladım!
hokkam doldu yaşlarımla.
bilmem ki neden bu çağda doğdum?
neydi azığım?
hangi günaha hisse koydum?
ne aradım ne buldum?
bir şamar aşk edildi hakikatin yüzüne!
bir şamar
namusun ve şerefün üstüne.

radyoda tanıdık bir ses;
"bu kadar yürekte çağırma beni.
bir gece ansızın gelebilirim."
ve o an geldi, çattı.
sabrımız milli bir nizamın
gölgesinden taşıtı.
savruk bir bulut deliğidir bizi kavuran.
uludaz'dan beşparmak'a kadar...
sonra başka bir türkü çalar;
"uyan ali uyan, uyanmaz oldun."
ah ali, canım ali, uyan ali.
bak parça parça ali kayası şimdi.
hatırla o şehadet günlerini ki;
ölüm herkese kucak germiştii.

avaz avaz bağırarak istiyorum!
seni bağırarak istiyorum kurtlara ve kuşlara.
sende çağıldayan bir şey var.
mezcölünmüş bir şey.
ikiler birden çıkmaz mı zaten?
değil mi ki şehirler de aşık olur bazen.

7:

ben, hor bir davaya büründüm maraş!
önümde belirsiz bir tarih
ardımda herc ü merc olmuş bir yuva.
yetişir;
taş, kemik, sopa, bayrak, sevda...
yahut elinde ne varsa
topla da gel kardeşim.
atalım omuz omuza
zulmün kibir zırhına bürünmüş tanklarına!

Sadiye Esmâ KARABULUT

Denk Değil Terazide

1
döktüm mürekkebi kağıda
çocuk sevinciyle yolladım beyaz güvercinimi

kalbime işlendiilmek ilmek dakikalar
antik kilim çıktı ortaya
görenler hayrete düştü
bu da neyin nesi
kör gözler bunu nasıl dikti
bilmediler görmek kalbe mahsus/tu
sonra günler geçti, haftalar, hatta aylar
kilim tozlandı
insanlar beğenmez oldu
ben de zaten gözümle örmedim
siz de kalbinizle bakmadınız, dedim
güldüler, alay ettiler

2
1 yıl 3 ay 7 gün
dönmedi beyaz güvercin
ne ben usandım umut ekmekten ne günler usandı
devam etmeye
devrimci gibi her gün doğdu güneş
gecenin zifirine ben esirken doğdu bir yerlere
sonra küçük bir kedi geldi bahçeme
kuş sandım ilk başta
insan aşkıdır umuda
yüzmeyi bilmesede karaya vurmasada insan aşkıdır
aşka

3
şimdi günler yavaşça geçerken nazlı gelin edasıyla
milim milim oynarken takvim yaprağı bakmıyor
yüzüme
günler günlerin kapısını çalarken
ben hiç açılmayacak yahut olmayan kapının önünde
bekliyorum
ne dersiniz deyin
sadıklık varlıkta değil yoklukta dahi ihanet etme-
yendir kutsal gönle
bir iman şartı beller sadık bunu
bazılarınız bilmezsiniz bir insan kovulduğu yere bir
daha dönmem deyip
sabahına güller ekerek göğsüne yarası kanaya kana-
ya nasıl döner

4
beyin yalnızca ayakların götürdüğü yere gitmeye
hükümlüdür
buhükmü esirlik sanmayın
özgürlük caddesi, no sıfır
kapısı yoksa da beden artık tımarhanededir
duvarlar yürürken şöyle der
böyle buyurdu...
kim, kim, kim!
sen, sen, sen!
sen demekten öylesine karaya vurur ki çıkar tımar-
haneden
çıkarmayan, boğulmadan üstelik yüzmeyi
bilmeden

insanlar iyileşti der
oysa o artık beyninin köşesine bir kapı yapmıştır!
oradan ayrılamaz asla
bilir belki: bir gün...

5
bir dün, bir bugün, bir yarın
etmez şu bağrındaki yaraya bir kapı
etmez bu umut bir ölüme terazide denk

etmez şu bağrındaki yaraya bir kapı
etmez bu delilik bu akla ziyan terazide denk etmez
unutmak bir insanı,
hatırlamadaki o kağıt keşiği acıya terazide denk

etmez bu beklemek usanmaya etmez teraziye denk
ve en çok neyi hafif görürse o ağır basar karanlıkta
/ terazide

6
ve
ve
ve/ler diyarına ekleyecek bir şey kalmadığında
tükeniyor çaresiz insan kapıya değil
gökyüzünün dingin, masmavi ufkuna gözünü
dikmeli
kuş gelmese debeklemeyi bilmeli

beklerken görmeyi
görürken manaya erişmeyi

o kuş hiçbir zaman gelmeyecek
lakin sema asla yalnız kalmayacak
kim bilir tozlu kilimi çırpmağın
bir kuş gönderilmiştir bilinmeyen diyardan
bilinmeyen dilden, kalbinin dilini bilen

sonra kalple görmek de körlüktür
kalp de yanıltabilir
ve ancak karanlıkta ezberlediği yerleri göremez
hisseder, hatırlar
görmek bir eylem olsaydı o kuş hiç başka diyarlara
uçar mıydı?
tozundan arındırıp bilmediği kilime taht kurmak
ister miydi?
görmek bir eylem olsaydı o beyaz güvercin uçar
mıydı sevgiliye
bir gün keskin bıçaklar altında kanlar içerisinde
yatacağını bilseydi
başını koyar mıydı ışıldayan demire
karşı gelir miydi kadere?
alır mıydı o mektubu görmek bir eylem olsaydı
o beyaz güvercin uçar mıydı ölümüne?
belki de aşk buydu
sonucunu bilmesine rağmen
yine de çırpmağı kanatlarını acımasız rüzgara
karşı

7
bir gün ormanda bir şeyler yandığını hissettim
döktüm mürekkebi kağıda
yollamıştım çocuk sevinciyle beyaz güvercini

bu dizeleri yazdıktan sonra
öyle harlandı ki ateş yandığını göremedi asla
en sevdiği güvercinini gönderirken yandığını göre-
medi

yalnızca dumanı gördü, hüznlendi
yazık ormana, dedi
yazık ki içinde yetişen kaplumbağa ve yabancı çam
ağacına
yazık diyemedi, beyaz güvercine

göğsü alev alev yanarken ilk defa böyle acıyla doldu
ilk defa bu kadar derinden hissetti ince sızıyı
mizansen oluşturdu kelebekler
bilemedi orman ki göğsünde yeşeren umuttur
beyninin ücra köşesindeki kapısına koştu
yanan meğerse kapıyı
halüsinasyonlar paradoksundaki kapı
duman kapıdan çıkıyor

boynunu eğiyor, dizlerini bükerek yaklaşıyor
yaklaştıkça kan revan oluyor bedeni

8
1 yıl 3 ay 7 gün beklenen güvercin
sancılarla yazılan bu şiiredenk değil terazide

bilinmeyen diyardan gelen kuş
hiç gelmeyecek olan beyaz güvercine denk değil
terazide

sema, kapıya denk değil
terazide!

Hızır İrfan ÖNDER

Berceste Beyitler

GÜLİSTANA ÇEVİRİLİR
Zalimin saltanatı bir gün elbet devrilir
Nemrutvari ateşler gülistana çevrilir...

SANAT
Allah'ı aramaktan gayrı değildir sanat;
Sen, marifet nuruna ermek için çırp kanat...

GURBET İÇİNDE GURBET
Hayatın cazibesi ölümden saklı elbet;
Yaşyoruz hepimiz, gurbet içinde gurbet!..

SELÂMET
Allah'a inanmadan, yaşamak bir felâket
Hep nefesine uyararak, bulamazsın selâmet!

SAYILIR MI?
Uykuda geçen zaman ömürden sayılır mı?
Kalbinde kibri olan çamurdan sayılır mı?..

İFLAH OLMAZ
Allah'tan korkmadıkça düzelmez hiçbir âdem;
Gönülden sevmedikçe iflah olmaz bu âlem!..

GÜNAH
Sana şah damarından daha yakınken Allâh;
Bre gafil utanmadan hâlâ işlersin günah!..

BAHANE
Ne hayat bir oyundur ne de dünya bir sahne;
Mahkeme-i Kübra'da bulamazsın bahane...

AKİBET
Korksan da korkmasan da ecel gelecek elbet
Bin yıl yaşasan bile ölüm mutlak akıbet!..

ŞAFAK
En yüce rütbe ilim, en yüksek şeref ahlâk
Artır ilmimi Rabbim, söksün gönlümde şafak..

O Sen Ol

Sevdağül AYKAR YILDIZ

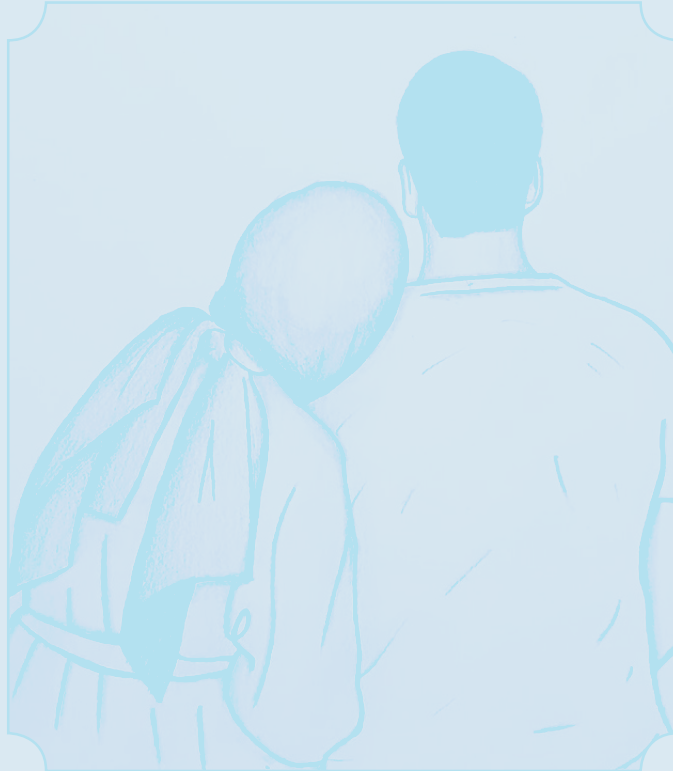
Mutsuzluğun gölgesi hiç düşmesin yüzüne,
Gözyaşı bende kalsın, gülen sen ol sevdiğim!
Yer ayır saklanayım, yüreğinin gizine;
Dünyadaki yerimi bilen sen ol sevdiğim.

Keman âşık kedere, ney sükûta vurulmuş.
Ne Ferhat yeter demiş ne de Mecnun yorulmuş.
Ayrılık aşkla yaren, dünya böyle kurulmuş;
Bu ebedi yazgıyı silen sen ol sevdiğim!

Takunyalar giyinmiş, içimde gezer acı.
Toy tutmuş yüreğimde, çarpana çalar sancı.
Yüce yalnızlığımın bir tek aşktır ilacı,
Yeter ki şu gönlümü çelen sen ol sevdiğim!

Derdini mülk edindik, manası ağır çağın.
Bülbülü şakır mı hiç gülleri solmuş bağın?
Geçidi zorlu olur, dumanlı karlı dağın,
Yüreğine varayım, belen sen ol sevdiğim!

Bir gün göçüp giderim taşı dört kollu salı,
Sermayem beş arşın bez, kalır dünyanın malı.
Lüzumu yok selvinin, neye yarar gül dalı.
Mezarımın başına gelen sen ol sevdiğim!

Osman AKÇAY (Seğmenoğlu)

Sevgi

Kaybolmasın ömrünce sevginin coşkun dili,
Sen gidince yas tutsun koca ülke adına.
Varlığınla tüm canlar ersinler muradına,
Gittiğin yörelerde yansın dostluk kandili.

Sevgi sözcükleriyle kıpırdasın dudağın,
Her bir sevgi hitabı gözden yaşını silsin.
Çağlayan gibi coşup hüznünlerin kesilsin,
Üstünden kalksın varsa efkârla kaplı dağın.

Öfke fırtınasını biraz sevgi dindirir,
Alıp verilen selam ruhlarda ışık saçar,
Merhaba denilmesi zor kapıları açar;
Kulu kibirden alıp gökyüzünden indirir.

Sevgiyi bulmak için diyar diyar dolaşın,
Sevgi bulunmayan yer insanı zaten yakar,
Sevgi dolu evlerde nice mutluluk akar;
Çıkacak engelleri sevgiyle bir bir aşın.

Sevginin güçlü kolu dostluğu gönle alsın,
Sevginin varlığıyla kaybolsun nefsinde kin.
Sevgi olsun ömürde yaşam sürmesin çirkin,
Sevginin sayesinde bütün dertler ufalsın.

Seğmenoğlu diyor ki kalbi nâra atamam,
Sevgiyi önemseyen olur daim münevver,
Maddeye değer verme dost olmaya değer ver;
Sevgi dolu yürekte tüm işlerim tastamam,..

Dumanlı Düşünceler

Hürkan GÜLMEZ

Yürüyorum. Yalnız ve sessiz... Yüzüme vuran sigara dumanı hayatı sorgulamama neden oluyor. Neden varız, ne için çalışıyoruz? Yıllarca bir şeyler başarmak, insanların saygısını kazanmak için çabalayıp duruyoruz. En sonunda ne oluyor? Yine yalnız kalıyoruz... Şimdi sadece ben ve yüzüme vuran sigara dumanından başka kimse yok yanımda. Birazdan sigara da bitecek ve yine yalnız kalacağım. Sonra belki bir tane daha yakacağım. Beni seven insanlar gittikten sonra sevgiyi başkalarında aradığım gibi biten sigaranın dumanını bir başka sigarada arayacağım... Ne beklerim ki bu sigara dumanından? Sigaranın dumanı bana zarardan başka bir şey sağlamaz. İnsanların da sevgileri her zaman böyle midir, zarar mı verir insana? Belki de insanlarda sevgi aramak yerine başka bir şey aramalıyım. Faydacı ve insanları kendi çıkarları doğrultusunda kullanan birisi mi olmalıyım? O zaman daha mı çok sevirim? Bilmiyorum... Böyle insanları kim sever, neden sever ki? Görüyorum örneklerini ama ben istemiyorum böyle olmayı. İnsanların beni, ben olduğum için sevmelerini istiyorum. Ben olmalıyım, ben olarak kalmalıyım. Öyle ya ben, ben olduğum sürece insanlar beni sevmeseler de olur. Günün sonunda yastığa kafamı daha rahat koyarım, içim rahat uyurum. İnsanların sahte sevgilerine ihtiyacım yok, olmamalı. Bana zarar verse de ben kalmayı başardığım sigaranın dumanı ile mutluyum.

Mutluluk her zaman sevilmeğe değildir ya. Yalnız da olsam kendi kendime mutluluğu bulabilirim, bulacağım, inanıyorum. Hayatım boyunca başkalarının sevgisi için değil kendi mutluluğum için çabalayacağım. Belki de mutluluğu bulmak için insanların beni yalnız bırakmasına izin vermemeliyim. Bu yalnızlığa maruz kalan değil yalnızlığı seçen olmalıyım o zaman gerçek mutluluğa erişebilirim. Sadece yalnızlık için değil hayatımda karşıma çıkan sorunları başkalarının suçuymuş gibi görmek yerine kabahati kendimde ararsam karşıma çıkan sorunların sebebini hatalarım olarak görürsem bunlardan ders çıkarabilirim. Ders çıkardığım hataları tekrarlamazsam o zaman gerçekten mutlu olabilirim. İşte bu yüzden yalnızlık da benim seçimim olmalı. Sigara dumanının yüzüme vurması bile benim seçimim olmalı. Dumanı başka bir tarafa üfleseydim ya da

rüzgâra karşı sigara içmeseydim o zaman da duman yüzüme mi vururdu? Sanmıyorum.

Hayatımdaki her şey benim seçimim. Yalnızlığım, mutsuzluğum, önüme çıkan engeller hepsi ben istediğim için oluyor. İstedğim için biten sigaranın yerine bir yenisini yakıyorum. İstedğim için tüm bunları düşünüyorum. İstemeseydim, düşünmez sadece yoluma bakar, sigaramı içer, kafamın içi de benim kadar sessiz olunca huzurlu bir şekilde yolumda yürürdüm.

Yorucu düşüncelerle kafamı dolduruyorum ama bunu da isteyen benim. Bir gün kafamın bu doluluğuna son vereceğim, sessizliğimi bozup bütün dünyaya haykıracağım. Ne haykıracağım bilmiyorum ama yapacağım. Çünkü istiyorum. Herkes sesimi duysun istiyorum, dünyanın bozuk düzenini herkes anlansın istiyorum.

Dünya, bu çarpıklığın farkına varmış bir şekilde aynı benim yaptığım gibi kendisini sorgularken artık yalnız hissetmeyeceğim. Yine de mutluluğum için yalnızlığı seçeceğim ve oturup dünyayı izlerken bir sigara yakacağım. Bitince bir yenisini daha yakacağım ve belki bir tane daha... Bir gün tüm dünya farkına varacak bu söylediklerimin. O zaman herkes gerçek mutluluğu kendisinde aramaya başlayacak. Dünya için yalnızlık bir problem olmaktan çıkacak ve bu olduğunda insanlar bir aradayken daha sağlıklı ilişkiler kurup daha mutlu olacaklar. Herkes bunun farkına varacak. Dünya böyle olduğu zaman ben de daha mutlu olacağım, insanlar daha mutlu olacak. Kaybettikleri kişilerin yerini bir başkası ile doldurmaya çalışmayacaklar, aynı benim yapmaya karar verdiğim gibi.

Ben de artık biten sigaranın dumanını başka bir sigarada aramayacağım. Öyle ya belki sigarayı da bırakırım ne de olsa artık mutluyum, artık mutluluğu yakalamak için bir şeye ihtiyacım yok. Sadece kendime ihtiyacım var, kendim olmaya... Kendim olunca herkes kendisi olunca mutlu olacak. Belki de bu dünyadaki birçok problemin çözümü olacak. Belki de...

Hasibe Nur GENÇ

Esrar-ı Bâ

Nokta deyince akıllara gelen ilk şey; cümlelerin sonuna konan, cümleyi bir sonuca bağlayan yani bitiren bir işaret olmasıdır. Peki, her şey bununla mı sınırlı? Örneğin üç nokta için aynı şeyi söyleyebilir miyiz? Elbette hayır! Çünkü üç nokta, noktanın aksine cümlede bir eksiklik, bir noksanlık teşkil eder. İki nokta ise kendisinden sonra açıklama veya örnekler geleceğini haber verir. Demem o ki, noktanın yalnızca bir özelliği vardır diyemeyiz. Dilimiz açısından baktığımızda bu hususta pek ziyade örnek bulabiliriz. Buraya kadar anlattıklarım yalnızca ufak bir teşbih idi. Gelelim esas mevzuya...

Peki, noktanın hemen üzerine her şeyi içine alan, adeta havuz görünümünde bir şekil çizdiğimizde ortaya çıkan ı harfinin neler teşkil edebileceğini hiç düşündük mü? Bu hikmete erebildik mi yahut erenlerle bir mütalaa edebildik mi? Biraz olsun o havuzun içerisinden başımızı çıkarıp olan biteni idrak edebilmeye çabaladık mı? Şayet bu sorulardan en az birine hayır cevabı verdiysek şu anda bu satırları okuyan bir çift göze: “Esrar-ı Bâ’ya hoş geldin, sefa getirdin!” diyor, müsaadeniz olursa onlarla bir küçük hikmet turuna çıkmaktan şeref duyacağımı zât-ı âlinize arz ediyorum.

En başta noktanın sadece bitiren bir şey olmadığını izah etmiştik. Zira nokta; her şeyi bitiren, sona erdiren manasına gelmekle birlikte her şeyin başlangıcı anlamını da bünyesinde barındırır. Peki, bu başlangıç ve bitişin ı harfiyle ilgisi nedir? İşte bütün mesele burada başlıyor...

ı , birçok alfabede olduğu gibi Arapçada da ikinci harftir. Bazen “Harf-i Cer” lerden (Bir nevi Türkçedeki hal ekleri) biri olan “ile” edatı olarak da karşımıza çıkabilir. Bunun en güzel örneği tabii ki besmeledir. (“Rahman ve Rahim olan Allah’ın adı ile”) Kur’an-ı Kerim’de bütün sureler besmele ile başlar. Yalnız Tevbe suresi hariç. Basitçe düşündüğümüzde Tevbe suresi, müşriklere karşı savaş ilan etmesi sebebiyle besmele ile başlanmamış diyebiliriz. Yani Allah Teâlâ, savaşı ve düşmanlığı kendi ismini katmamış olduğu gibi bizler için de elbette önermemiştir. Zira İslam, barış ve esenlik dinidir... Hikmetinden sual olunmaz, Mushaf’ta ilk ayeti ı harfi ile başlayan tek sure de Tevbe suresidir. Yani hepsi besmele ile olmasa da bütün sureler başında ı harfini bulundurur. İşte böyle bir şerefe nâil olabilen yegâne harftir ı. Besmele, toplamda 19 harften oluşur. Öyle ki cehennemde bulunan zebanilerin sayısı da 19’a tekabül eder. Öyleyse Besmele-i Şerif’in her bir harfi bizleri her bir zebaniden Allah’ın izniyle korur.

Aynı zamanda bir kalem harfi olan ı; “vallahı, billahi, tillahi” yeminlerinde de gördüğümüz gibi kendini diğer birçok harften farklı kılmaktadır.

ı harfinin üst kısmını en başta da dediğimiz gibi bir havuz olarak düşünürsek; canlı ve cansız bütün varlıklar, milyonlarca gezegen, galaksi, hülâsâ bütün bir âlem işte bu havuzun içinde yer alır. Geriye tüm bu âlemi izleyen, tüm olmuş ve bitmiş, tüm olacak ve biteceği bilen tek bir nokta kalıyor. İşte her şey o noktada gizli... İlmin kapısı Hz. Ali: “Bütün semavi kitapların esrarı Kur’an’dadır. Kur’an’daki her şey Fatihâ’dadır. Fatihâ’daki her şey besmelededir. Besmeledeki her şey başındaki bâ’sındadır. Bâ’sındaki ı ise altındaki noktadadır.” buyuruyor. Dikkat ettiyseniz her şeyin sırrı başındaki kavramlarda saklıymış. Bunu en derinde bulunan ı harfi için düşünürsek şayet, onun başı da yalnızca bir noktaymış. Nitekim her şey bir noktadan gelmiş...

ı; infilak edici, sadâli bir dudak harfidir. Peki, telaffuz esnasında bir nevi patlayan bu güzide harf, aynı zamanda kalplerimizde de uhrevi bir infilak uyandırabiliyor mu? Yukarıda belirttiğim naçizane fikrim çerçevesince ı harfinin noktasız suretine baktığımızda, bütün dünyevi şeyler orada toplanmıştır. O halde altındaki noktaya kalan tek şey de uhrevi meselelerdir. Ayet-i Kerime’de de buyrulduğu üzere: “Sonra onu şekillendirip ona kendi ruhundan üfledi.” Şükürler olsun ki O, bize kendi ruhundan kerem eylemiş. Bu ne şereftir, bu ne izzettir!

Mevlana Celaleddin-i Rûmi, Mesnevi’ye ı harfi ile başlamış: “Bişnev inney çün şikâyet mî küned / Ez cüdâyihâ hikâyet mî küned.” (Şikâyet ettiği zaman neyi dinle / Belki şikâyet etmiyor, ayrılıkları anlatıyor.) Burada ayrılıktan kasıt nedir sizce? Şöyle ki acıklı bir şekilde üflenen ney, yapılmış olduğu kamışa hicran duyuyorsa; onu yaratandan birtakım izler taşıyan insan da sürekli Allah(cc.)’a dönme isteği taşır. Mevlana bu yüzden bir yeis içindedir.

O halde ı harfinin üst kısmındaki havuz dediğimiz bölümde bulunan biz insanlar, alttaki nokta ile yani Allah(cc.) ile bir köprü vazifesi görüyoruz. Evet, kelimamızın ilk ibaresinden beri anlatmaya çalıştığımız nokta, Allah(cc.)’tan başkası değildir. Bütün bir âlem O’ndan gelmiştir ve ezelde nasılsa ebette de O’nun gözetimi ve bilgisi dâhilinde işleyecektir. Öyleyse biz insanlar şu sonuca varabiliriz: Bizi Allah(cc.) yarattı. Yani O’ndan, tek bir noktadan, geldik. Sonunda ise içinde bulunduğumuz bu havuzdan çıkıp geldiğimiz yere dönecek, tekrardan bir nokta olacağız... (“Biz O’ndan geldik ve yine O’na döndürüleceğiz.”)

Değer Verme Hiç Değmez

Kadir KÖSE

Menfaate özel önem verenden
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez.
İlişkiyi çıkar için kurandan
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez

Hep isteyip hiç vermeyen doymazdan,
İlgi görüp kendi ilgi duymazdan,
İyiliği izzet, ikrâm saymazdan,
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez.

Ülküsüz ve pusulasız yönsüzden,
Kutsalları hiçe sayan dinsizden,
Vatanına hâin olan kansızdan,
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez.

Âyet, hâdis kaynağından sapandan,
Bî'datları dine kaynak yapandan,
Hâkk'a değil kula kulluk yapandan,
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez.

Küfürle bezenmiş yalan sözlüden,
Sözü yürek delen dili biz'liden,
Özü, sözü farklı ikiyüzlüden,
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez.

Muhabbeti nifâk ile bozandan,
Suçlayarak tahkir edip kızandan,
Edepliye edepsizce ezenden,
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez.

Kul hakkıyla zengin olmuş hırsızdan,
Utanmayı bönlük sayan arsızdan,
Kötülüğü dışa vurmuş nursuzdan,
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez.

Açık arayarak soru sorandan,
Zora düşürmeyi hüner görenden,
Ayıpları ifşa edip serenden,
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez.

Velhâsıl topluma kemlik yayandan,
Bu yaygıya tâbi olup uyandan,
Hatta destekleyip normal sayandan,
Hayır gelmez, değer verme hiç değmez.

Faik KUMRU

Peri

bir sevda dergahında deli gönül demlenir
bir dilber kucağında âşık nefsi gemlenir

ah nasıldır bir bilsen içimdeki yerini
kaç kere baskın verdin saymadım seferini
öyle perişanım ki gel de gör eserini
kül ettin bir nazarla esir aldın bakışla

bir alemde seyrettim gök gözlü perisini
aşk ocağında yanan göremez eğrisini
bir zelzele yedim ki hiç sorma gerisini
ne ben bıraktı ne ten gözlerine dalışla

kızıl kıyamet kopar gönül memleketinde
ıstırap bedeninde kemiğinde etinde
ışıkları sönyör viraneler kentinde
bütün cepheler düştü harap içinde kışla

gizemli mekanların asude baharı var
sevenin sevdiğine bitmeyen efkarı var
bu çile tekkesinde her saatin kârı var
her mevsim çiçek açar içten içe akışla

müneccim mi kahin mi kim bilir kehaneti
yeminime sadığım nedir aşk ihaneti
yüreğim kaldırır mı bu ağır emaneti
her makamda yaşar o türkü şarkı yakışla

her gündüzün akşamı her gecenin sabahı
aşk yolunun kaderi âşığın güzergahı
gözyaşı hüznün keder her ânının eyvahi
ey beni benden eden beni bana bağışla.

Gel Gör İstersen

Cemal KARSAVAN

hülyalı bir bakıştı anlamlandırmaya çalıştığım
ümitlerini masum bir duyguyla yaşayıp erteleyen
lakin bir hayat var bakışlarda maviye düşen
yalın sade Allah vergisi güzellik aynaya yansıyan
ay düşmüş sandım yanılmadım.

güneşi toplayıp gelmiş günden arta kalan
üzüntü nerde göremedim hiçbir zaman
libası doğadan her türlü renklerle bezeme
yaygısında birçok mutluluk herkese göre
ufkun derinliklerinden her sözcük bir mana
resimlerde bakış açısı anlamlı birer ifade
tükenmeyen bir enerji yeniden yenilenen.

akıyor engelsiz çağıl çağıl bir mutluluk ırmağı
köpük köpük çirkin güzel ova dere demeden
masal aleminde miyim düş mü gördüğüm
anamlar çoğaltıyorum mana yüklüyorum
naif bir güzellikleyim sen de gel gör istersen.

Ömer KARSLI

Evlilik ve Huzur

Evlilik, sen-ben kavramlarının yerini, biz kavramına bıraktığı bir birlikteliktir. Evlilik kimine sabır ve imtihan; kimine şükür ve armağandır. Evlilikteki huzur yaptığınız tercihlerin tezahürüdür.

Evlilik bir yol, eşleriniz ise birer yol arkadaşıdır. Çıkacağımız hayat yolunda hangi çetin süreçlerden geçeceğimizi bilemeyiz. Ekonomik durumun bozulması, yaşanabilecek sağlık sorunları ve ölüm gibi dış faktörler bazen birlikte çareler aramayla eşleri birbirlerine yakınlştırırken bazen de eşleri birbirlerinden ayrılma noktasına getirir. Dış faktörlerin bizi hangi yöne savuracağını belirleyen seçtiğimiz hayat arkadaşımızın karakteridir. Bu yüzden çıkacağımız yolculukta bizi yarı yolda bırakmayacak yol arkadaşı seçmeliyiz.

İmam Gazali'ye göre kişilik büyük oranda kalıtsal özelliklerden etkilenir. Kişilik sahibi, bir çocuk için kişilik sahibi bir eş seçimi yapmalıyız.

İnsan, yaşamın her alanında olduğu gibi evlilikte de mutluluğa giden yolu aramaktadır. Unutulmamalıdır ki bu yol doğru eş seçiminden geçer aksi takdirde mutsuzluktan kurtulabilmek için bir arayışın içinde buluruz kendimizi.

Eskiden tek göz odada bir iki kap kacak ve yatak yerde de bir çulla evliliğe başlangıç yapan eşler zorluklara ve yokluklara birlikte göğüs gererek sağlam temelli yuvalar kurarken şimdi her şeyi tam evlerde maddi olarak yeterli olan ama manevi olarak eksik kalan yuvalar inşa ediliyor. Evet, hayatınızda bir kez düğün yapıp onca gereksiz borcun altına girerek evliliğinizin cicim aylarını maddi sıkıntı çekerek geçirmeye değmez. Belki dillere destan düğün törenimizde davetliler muhteşem birkaç saat geçirebilir ama emin olun biz bir gece için ettiğiniz masrafı üç yıl boyunca öderken hiç kimse halaydaki gibi elimizden tutmayacaktır.

Aile kurumu sevgi, saygı, merhamet ve muhabbetle kurulduğu; imanla, güzel ahlakla sürdürülebildiği takdirde hukukun ve mahkemelerin müdahalesine gerek duymaz. Sağlam temelli yuvaların kurulmasında eşler kadar ailelere de büyük görevler düşüyor. Evliliği kendimiz için yapıyor görünsek de etkileri bakımından doğacak çocuklarımız, kendi ailelerimiz ve sosyal çevremiz açısından değerlendirilmelerimizi iyi yapmalıyız. Eşler birbirlerine ve ait oldukları ailelere karşı kırıncı yaklaşımlar sergilemeyecek karaktere sahip olmalıdır. Ebeveynler çocuklarının yuva kurmaları konusunda telkinde bulunurken dikkate almaları gereken en önemli husus "evlilik olgunluğu"na ulaşıp ulaşılamadığı olmalıdır.

Hangimiz kızımızı istemeye gelen erkeğin dindarlık ve güzel ahlak hasletlerini ilk sırada değerlendirebiliyoruz?

İlk soru: Oğlumuz ne iş yapıyor? Evi, arabası var mı?

Bu konuyla ilgili Hasan-ı Basri hazretlerinin kulağımıza küpe niteliğinde bir sözülle bitirelim yazımızı;

"Kızını, Allah'tan korkana ver. Eğer kızını severse zaten ona iyi davranır, onu mutlu eder. Sevmezse de onu üzmez, çünkü Allah'tan korkan hiç kimseye zulmetmez."

An/sızın

Nurkan GÖKDEMİR

Tutkuyla sarındığın
o berk san/dığın dal
kırılır kopar ansızın
düşersin kök dibine
düş/hayat ağacının
yaralanır kanarsın
kanar ak gün de
sayrılır biçare
apansızın...

Ebedi aşk sandığın
çocukça sığındığın
o deli/dağ/yürekli!
derya b/akışlı yâr
bırakır da gider
ayazca gece de
donakalırsın
yapayalnız
ansızın...

Senin(di) sandığın
hep var! sandığın
her güzel şey! de
biter meçhûlce
hançer içre
an/sızın...

Seçkin ÜRKMEZ

Aşk Sezgisi

belki de bilmiyorlar, gerçekten bilmiyorlar
akıl gerektirmeyen hakikati
yağmuru buluttan zannediyorlar
rüzgarı güneşten
ve aşkı
bir çift gözün tutuşturduğu ateşten

nedensellik kafesine hapsettiler vesileleri
ve anlamlandıramadılar saf sevgiyi
beklemeyen ve istemeyen
bir adım atmadan ileri
bir adım çekilmeden geri
öylece olduğun yerde
öylece olduğun gibi

ah bilmiyorlar inan ki bilmiyorlar
görmezden geliyorlar gözle görünmeyeni
ve duyamadıkları sesi
ve dokunamadıkları her şeyi
çünkü sebepleri var sonuçlarla bağlı
ve sultasında oldukları akılları

vah ki bilmiyorlar, inan ki bilmiyorlar
aşk deyince bir şeyler bekliyorlar
kategorize edemiyorlar beklememeyi
öylesine var olduğun kadar
öylesine var olduğun gibi.

Yara

Nimet ÖNDER

masmavi umutlardı
geceyi zarifçe bölen
uçsuz gizemli boşlukta
sanki sözleşmiş gibi
yitik hüznlerde an
giden darmadağın
hiç gelmeyen
hep beklenen..

ve hayat
siyah ve mahzun
sürecek belki
andan sonra
bundan böyle
bilinmez...

bir sarı çiçek
filizlenecek belki
yalnızca dalında
bir küçük umut...

gökyüzü bulutlar
hüzünle dolacak
ve umut yağmurlarla
inecek kalbine
damla damla...

yine de beklenecek
gidip de gelmeyen
ruhunda bir yara
yıllardır geçmeyen...

Mustafa Kemal ERDOĞAN

Sevgiyi Alıp Geldim

Dağılıp kırılıyor çiçekler üşüyünce
Ne zaman gökyüzüne baksam solgun
İçimde ağlayan suyu serin bir bir pınar var.
Işıkları açmayın, görmeyin yaram derin.

Korkmamayı öğrenemez henüz çocuklar,
Açık bırakmış türküsünü kara hüznün.
Bakışların gizli saklı akşamlarda serin
Sessiz yakın ümitlerimi ortaya serin.

Ateşe attım yanaklarını artık küle döner,
Kırgın sokakların taşları yorgun,
Pişman olsan bulutlar üzerime düşer,
Affederse naif kalbim dara düşer.

Kimseyi sen gibi görmedim ben hayatta,
Yapraklar dökülünce bile ağlar kirpiklerim.
Enderdir gün gelip ölmek uğrun için,
Düşünmeden vuruldum yandım için için.

Yüzüm türlü türlü çizgilere boğulmuş,
Kimseye dokunmaz sevdamdaki düğüm,
Kanadı kırılmış kuşlara destan adım,
Sevgiyi alıp geldim yanına adım adım.

"Koca Dünyaya Küçük Öyküler"

Ezgi ELÇİN

Küçük öykülerin kocaman olduğu bir kitap şair ve yazar Mustafa Uçurum'un son öykü kitabı. Zamanın olaylarını saptayıp tarihe geçirmekle görevli bir vakanüvis gibi yazmış öykülerini. "Ne doğru" diyor insan okudukça.

Kitapta ilk okuyacağımız öykünün ismi "Anah-tar." Bu öykü insanoğlundan beklenen en önemli şeylerden biri gibi. Tam vaktinde bulunmak. Nerede ve hangi şartta ama tam vaktinde...

Mustafa Uçurum'un küçük öyküleri görüldüğünden daha derin daha güçlü manalarla yüklü. Bu yüzden bu öykü kitabı oldukça hoşuma gitti. Kimin yazdığını bilmeden alıp bu hikayeleri okusam "Mustafa Uçurum yazmıştır" derim. Genel olarak tüm yazılarında ve şiirlerinde iyi bir gözlemci olduğu belirgindir. Her şeyi izaha gerek görmeyip yorumu okuyucuya bırakan bu öyküler aslında çoğumuzun alışkın olduğu mücadeleleri anlatıyor. Mesela şimdiki zamana karşı sabırlı olmamız gerektiğini de. Bir felaket aslında ortak bir şeydir ve başımıza gelmeden de inanmakta güçlük çekeriz. Acele olarak düşüncelerimizi düzene sokmak isteriz. "Üç saniye" de düzeliyor mi her şey? Kim bilir...

Kitapta en sevdiğim öykülerden birini kısmen paylaşmak isterim:

Az kaldı denizin taşmasına.
Sular seller gibi gidiyoruz.
Hangi okyanus taşır bizi?

Bence Mustafa Uçurum için yazmak, soluk almak gibi doğal bir yaşam eylemi. Kendisinden sonra geleceklere kesinlikle bir şey öğretecektir.

Kitabı okurken kurşun kalemle not defterime notlar aldım. Yazı ile ne kadar çok ilgili olsam da ben de günümüzdeki kolaylıklardan birini, cep telefonundaki not defterini kullanarak daha az zahmetle daha hızlı not alıyorum. Kalemli yoğun olarak kullandığım zamanlar lise ve üniversite yıllarımda kaldı. Bazı kitapları okurken kurşun kalemle gerçek bir not defterine not almak isterim. Bu sefer de öy

le yaptım. Fakat bir şeyin üzümlere farkına vardım. Artık yazım eskisi kadar güzel değil ve nedense hızlı yazmaya çalıştığım için yazı ritmini bile düzgün tutturamıyorum. Yarısı okunuyor yarısı okunmuyor yazdıklarımın. Devamlı klavye kullanmak güzel yazma becerimi kaybettirmiş. Her kalemle de farklı yazıyorum. Bazıları yazımı güzelleştirebiliyor da. Hemen aklıma geldi, bence bu durumdan da "koca dünyaya küçük öyküler" çıkar.

koca dünyaya küçük öyküler

MUSTAFA UÇURUM

Muhammet ÖZDEMİR

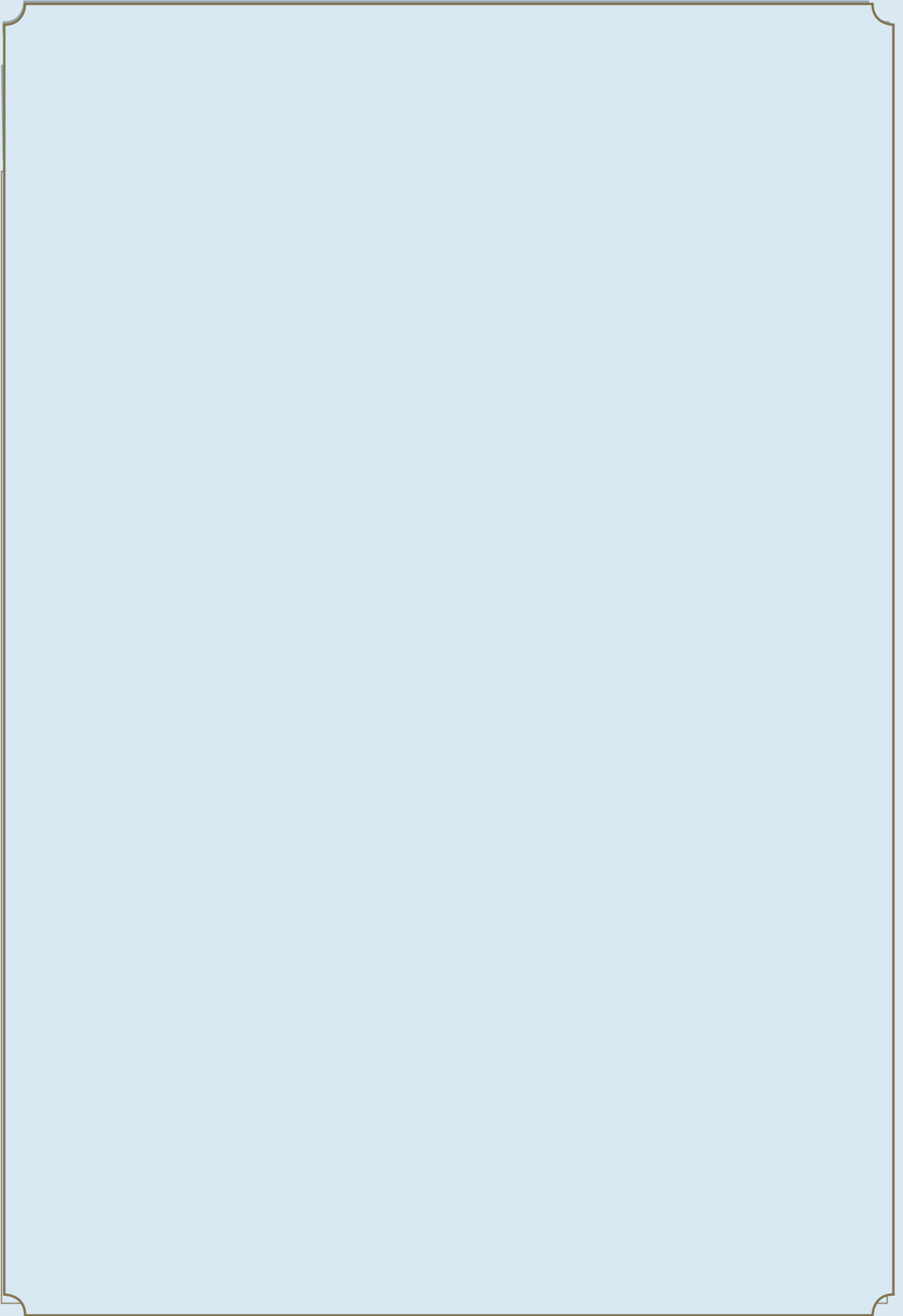
Vedaların Gelişi

Sonbahar, içime kor atma!
Hüzün sağan bu eylül akşamında;
Yaslayıp sırtını hazin şarkılara
Vuslatı gizleme siyah saçlarında

Bilirim kapkara zülfünden kaldı
İçimdeki tütsünün dumanı.
Elveda derken bir yıla daha
Bana vuslatı anlatsana.

Güverteye aşık martıları,
Rıhtıma göz koyan dalgaları
Ne olur, toplama başıma
Zaman akıp giderken vuslata.

RİYASIZ

*"ben sana mahcubum
yalnuz sen bilirsin"*

kömürsü yanlarımı yonttuğum günden beri
kınına sığmıyor iyimserlik kılıcım
keskin tarafından akıyor soylu insan ırmağı

beyaz güvercinleri yaşatmak için
çıplak ayaklı köprüler kuruyorum zeytin ağaçlarına
akrebin zehri çözülüyor damağımda

kurşun eriten ustaya
acemi bir gül gibi uzatıyorum boynumu
tılsımlı bir mermi hicaz makamında bölüyor şakağımı

tütün kolonyasından daha kavi bir serinlikle
göğey yükseliyor derin yamaçlarım
seni düşünmesem
kanamalı hastalar basıyor içimin polikliniklerini.

İlker GÜLBAHAR

